

ČASOPIS **Keltoviny**

47. číslo

27. dubna

Více informací o časopise a dalších aktivitách naleznete na www.keltoviny.cz

Covid, necovid... Prostě chceme rozdávat „pozitivní“ energii v tom nejlepší slova smyslu. Pozitivní ve smyslu kladných věcí. Vždyť je SMÍCH ten nejlepší lékař a je zadarmo ☺. Vydržme, já věřím, že už by se něco mohlo začít konat v květnu – doufejme... Minimálně naše Zážitekové kurzy práskání bičem. Letos proběhnou určitě dva, jeden jako loňský vánoční dárek a druhý jako narozeninové překvapení... I Vy si můžete kurz objednat pro sebe, pro někoho nebo jako poukaz do losování (tomboly).

Ale i tak neleníme a hledáme pro Vás nové informace z oblasti historie práskání bičem. Nejen z naší malé krásné země, ale i ze zahraničí – ze Švýcarska, Maďarska, ale třeba i Ameriky. Sami jsme byli překvapeni, co vše se dokáže najít. Hlavně na zahraničních internetových stránkách...

Opět se našim redaktorům dařilo a časopis má na 44 stranách hezkou řádku čtivých příspěvků. Básničky, příběhy, ale i třeba pohádky. A už Vás nechci zdržovat od čtení. Pokud budete chtít, tak nám určitě napište, jak se Vám časopis líbí...

Šéfredaktor Martin Štulla

Co si v tomto čísle přečtete?

2	OBSAH, slovo úvodem	27	KALENDÁŘ SPISOVATELKY
3	BIČE, VŠUDE KAM SE PODÍVÁŠ		<i>Moje čarodějka 2</i>
	Jak vybrat bič	29	ROD NEPOKOJNÉ KRVE
	Ošetřování a údržba biče		<i>Proč mě baví zrovna kejklíčina</i>
	Ovládání honáckého biče 2	30	ČESKÁ NEJ...
6	TOVÁRNÍKŮV BLOG		<i>5x a dost? Určitě ne.</i>
	<i>Vystupujeme na ulici,</i>	31	BÁSNIČKY PRO VŠECHNY LIDIČKY
	<i>ale nechceme tam skončit</i>		<i>Herci</i>
7	PŘÍBĚHY PLNÉ FANTASIE		<i>Zastavte čas</i>
	<i>Poslední den na Zemi, 1. díl</i>		<i>Jaro</i>
9	GRATULUJEME	32	SPEKTRUM
	<i>Jiřina Bohdalová</i>		<i>Dva světy</i>
10	BÁSNIČKY PRO VŠECHNY LIDIČKY	33	PROKLETÍ POCESTNÉHO
	<i>Třináctá komnata</i>		<i>14. část</i>
11	FIRMA S TRADICÍ	35	JEŇOULE A LAĎOULE
	<i>Jak to všechno začalo</i>		<i>Kouzelná noc čarodějů</i>
12	DENÍK JEDNÉ OBYČJNÉ MÁMY	37	STALO SE NA STATKU SNĚHURKA
	<i>Část druhá</i>		<i>Hledíme dopředu...</i>
13	FEJETONY VÁŽNĚ NEVÁŽNĚ	38	BYLINKY, NEJEN PRO NAŠE BABIČKY
	<i>Některé věci nikdy nepřiznáte</i>		<i>Bylinky pro všechny</i>
14	LEGANORIE	41	ROZHOVOR
	<i>Kouzelný útěk</i>		<i>Jana a Michele Roselli</i>
17	MEZI POHÁDKAMI	43	KOMIKS ZOMBÍK
	<i>Psí služba u vodníka Žabince</i>		<i>4–6</i>
18	OD HRADU KE HRADU	44	TIRÁŽ
	<i>Čím se platilo</i>		<i>aneb kdo nám píše...</i>
20	ZE ŽIVOTA		
	<i>Ten kámen najdu</i>		
21	KAMENICKÁ HUŤ		
	<i>Kamenictví 2</i>		
23	HISTORIE		
	<i>Obchodní domy</i>		
24	OKÉNKO K SOUSEDŮM		
	<i>V tieni storočného stromu</i>		

Biče, všude kam se podíváš

Jak vybrat bič

2. díl

Článek připravil Martin Štulla,
odborná spolupráce Jaroslav „RIKI“ Kráčmera a Jindřich „ZORRO“ Zobl
ostatní informace čerpány z internetových stránek bice-lasa.cz

Jak vypadá bič, jsme Vám už vysvětlili, ale jak si vybrat ten, který bude ten ideální právě pro Vás... Můžeme Vám pomoci několika radami, podle čeho vybírat a na co se zaměřit.

Jak si vybrat správný bič

Nejdřív si ujasněte, k čemu budete bič používat.

Rozhoduje především délka.

Biče 2,80 – 3,50 m jsou dobře ovladatelné, a proto je doporučuji pro začátečníky. Biče 4 m a delší jsou pomalejší a technika práskání je odlišná.

Biče, delší než 6 m Vám podle mého názoru neumožní plně využít pestrou škálu práskání a Vaši obratnost.

Pro jízdu na koni se používá délka 2,10 – 2,70 m. Tato délka je také vhodná pro práskání dvěma biči současně.

Pak se rozhodněte pro typ biče.

Někdo dává přednost bičům s vestavěnou rukojetí, jiní s rukojetí oddělenou od těla biče poutkem.

Dalším kritériem je druh kůže, ze které je bič vyroben. Má to vliv na jeho kvalitu, ale taky na jeho cenu. Kůže je tradičním materiálem a má skvělé vlastnosti. Především pružnost, pevnost, ohebnost a trvanlivost. Nejlepší, ale také nejdražší biče pro výše uvedené vlastnosti jsou biče z klokaní a z jelení kůže. Vhodná je i tzv. polytánka, používaná sedláři na řemínky. Nevhodná je koženka.

Čím je bič hustěji a jemněji pletený, tím je kvalitnější. S tím souvisí i kvalita pletení v místě, kde rukojeť přechází do těla biče (za předním turbanem u bičů s vestavěnou rukojetí). Zde se nesmí bič lámat, nebo otvírat tak, aby v něm byla vidět duše. Při ohnutí musí bič držet oblouk.

Turbany nesmějí být volné, jinak sjedou. Bič by se měl od rukojeti k práskačce pravidelně zužovat. Důležitá je rovněž váha biče, lépe se práská s těžším bičem, ale neměl by nás brzy unavit.

Posledním kritériem je délka rukojeti. U amerických bičů se osvědčuje rukojeť kolem 25 cm a u australských bičů 50–60 cm.

Ošetřování a údržba biče

Nový bič (pokud to neudělal výrobce) před prvním použitím nejdříve promažte. Použijte doporučená mazadla na kůži, jež jsou směsí přírodních tuků a vosků. Nepoužívejte chemická mazadla, nebo motorové oleje – nejsou vhodné. Chcete-li, aby Vám bič vydržel, nepráskajte jím na kamení, betonu a jiném drsném povrchu, kde se odírá. Po cvičení stočte bič do velkých závitů a pověste. Stáčejte jej vždy na jinou stranu, aby se neohýbal v jednom směru více. Je-li mokrý, nedávejte jej ke zdroji tepla, ale nechte ho uschnout při pokojové teplotě ve větrané místnosti. Rozvažte i uzly na koncovém řemínku, navažte novou práskačku a znovu ho promažte. Jestliže se Vám nástavec používáním zkrátí více než o 10 cm, nastavte ho na původní délku, nebo vyměňte za nový.

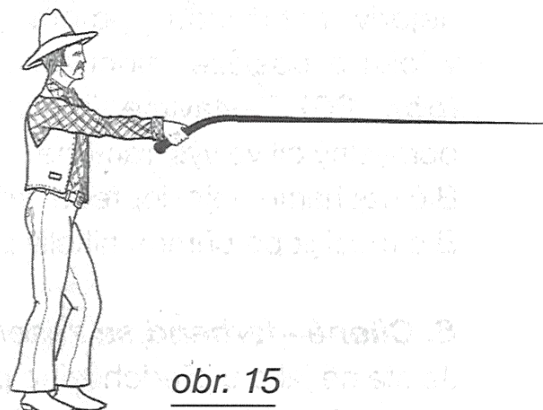
Jestliže vás bič poslouchá, začněte s práskáním.

1. Spodní přímé dopředu

Bič máme natažený za zády (**obr. 14**). Ruku s bičem vedeme spodem dlaní dopředu a ve výši ramene pohyb zastavíme a prudce napřímíme zápěstí (**obr. 15**). Bič jde po přímce ne obloukem (**obr. 16**). - práská vpředu.

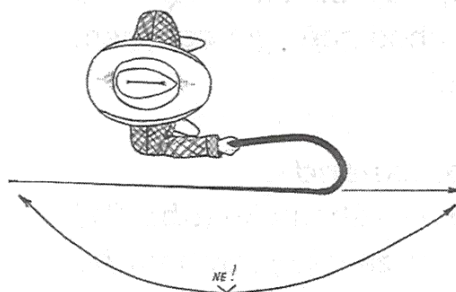
obr. 14

obr. 15

2. Spodní přímé dozadu

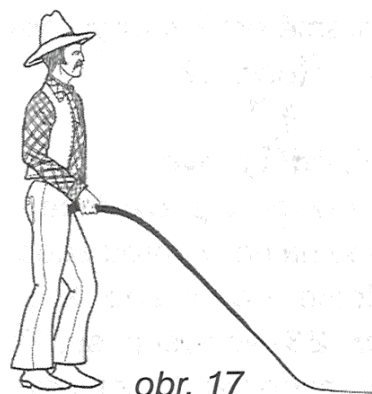
Bič je natažený před námi (**obr. 17**), souběžně s našimi boky. Uděláme krok vzad a současně vedeme ruku švihem dozadu, aniž bychom se otočili. Palcem tlačíme rukojeť biče vzad do úrovně ramene (**obr. 18**). Potom dokončíme pohyb ruky horním obloukem zpět do výchozí polohy. Práská vzadu.

obr. 16

3. Spodní se zaseknutím dozadu

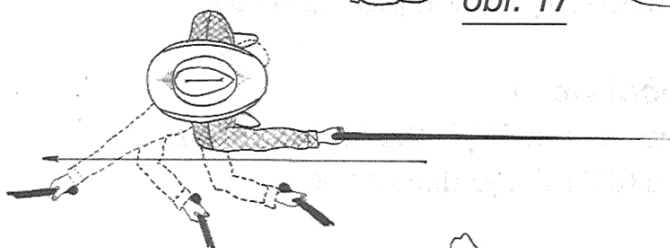
Bič je natažen za zády směrem dozadu po našem pravém boku. Bič vedeme hřbetem ruky vpřed, těsně nad zemí, asi do 1/3 délky biče (**obr. 19**) a pak ho razantně zasekneme rukou vzad - práská vpředu.

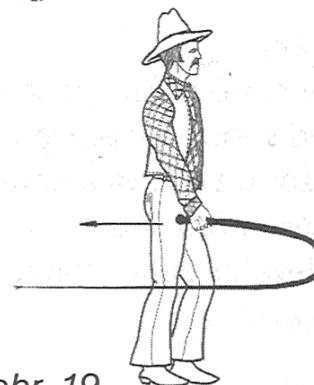
obr. 17

4. Spodní se zaseknutím dopředu

Bič je natažen před tělem po pravém boku (**obr. 18**). Bič vedeme hřbetem ruky vzad a v jedné třetině jeho délky ho razantně zasekneme dopředu - práská vzadu (**obr. 19**).

obr. 18

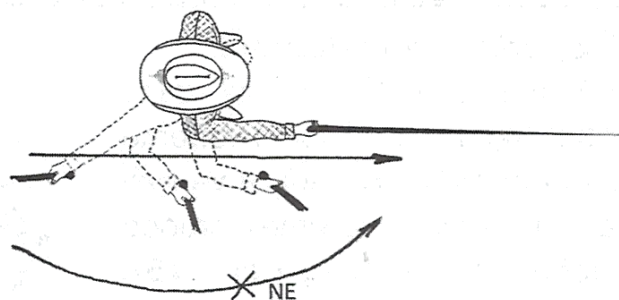

obr. 19

5. Cílené - forhand bez zaseknutí

Bič je natažen za zády. Pohybem ruky ho vedeme horizontálně ve výši pasu nejdřív nataženou, potom pokrčenou v lokti a posléze mířící rukou dopředu (**obr. 20**) Zastavíme ji namířenou na pomyslný cíl ve výši ramene.

Bič necháme dojít dopředu, kde práskne. Bič musí jít po přímce nikoliv po kružnici.

obr. 20

6. Cílené - forhand se zaseknutím

Je stejné jako u předchozího prásku (5.), ale v okamžiku, kdy se bič napřimuje urychlíme, jeho chod zpětným pohybem ruky (zasekneme).

7. Přes ruku - bechhand

Ruka s bičem je u levého boku (**obr. 21**) rovnoběžně s ním za zády. Švihem ho vedeme po horizontální přímce vpřed, dlaní směrem k zemi ve výši pasu - práská vpředu (**obr. 22**).

8. Boční vpravo

Bič držíme v pravé ruce u levého boku kolmo na boky (před sebou). Prudce ho vedeme od levého k pravému boku (**obr. 23**) ve výši pasu. Rukojeť tlačíme palcem do napřimení, práská vpravo.

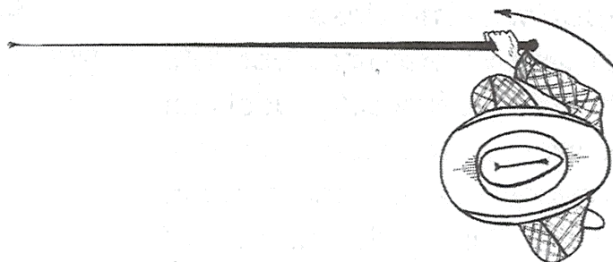
9. Boční vlevo

Postup je opačný jako u předchozího prásku (8), ruka je dlaní nahoru.

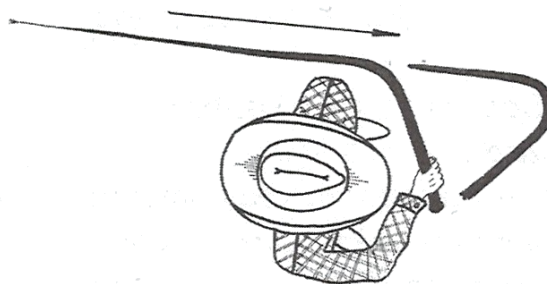
10. Kroužky

Jde o jednotlivé prásky dělané u levého boku, před sebou a u pravého boku. Lze provádět zprava doleva a obráceně.

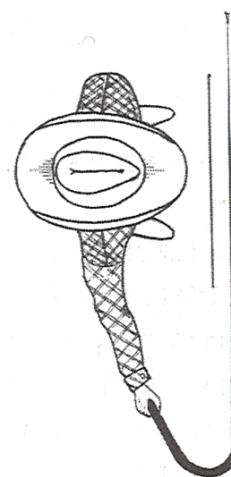
Popis prásku před sebou. Bič je natažen kolmo u levého boku, rukou je vytažen

obr. 21

obr. 22

obr. 23

Továrníkův blog

Vystupujeme na ulici, ale nechceme na ní skončit

Článek připravil a napsal Vítek Procházka

Současná situace mě přivedla do stavu, kdy cítím potřebu vysvětlit, co nás, lidi z kultury, trápí a jak se na věc díváme. Cítím frustraci, protože nejen že je nám těžko a už půl roku jsme bez příjmů, ale hlavně proto, že nevidíme žádné světlo na konci tunelu – nevíme, co bude. Píšu tyto řádky v naději, že bych mohl aspoň trochu změnit pohled obyčejných lidí na situaci jiných obyčejných lidí, kteří se živí kumštem.

Dnes už známe některá opatření na podporu umělců a lidí z kultury a jsme za to rádi. Za to děkujeme. Stále ale trvám na tom, že více než peníze bychom od vlády potřebovali jasnou vizi do budoucna.

O kultuře se v posledních týdnech napsalo mnoho, a dokonce se ji někteří politici snaží degradovat na „volnočasové aktivity“. Proti tomu je nutné se ohradit.

Kultura není něco navíc. Je to to, co z nás dělá lidi. Skutečně, bez kultury by se nevyvinulo lidstvo, zůstali bychom někde na úrovni lidoopů. Každý jedinec potřebuje interakci s ostatními, aby vyrostl ve skutečného člověka. Setkávání se je základní lidskou potřebou. Dlouhodobě se nedá nahradit zábavou na internetu. Umělecké vystoupení je často vítanou příležitostí pro setkání se sousedy, s přáteli, pro navazování nových kontaktů a budování komunity.

Kulturní akce nejsou jenom veliké festivaly, firemní večírky či přeplněné bary. Patřím do komunity pouličních umělců a my často (a velice rádi) vystupujeme na drobných akcích na malých městech a vesnicích. Házením věcí do vzduchu se živím už 15 let. Postupně jsem z toho vybudoval mini firmu, která užívá naši rodinu a dává práci dalším více než deseti lidem.

Nemám rád, když někdo demonstruje a křičí „Dejte mi víc peněz!“. To ovšem živnostníci nikdy nedělali. Fungujeme bez dotací a bez podpor. I když byl někdo z nás nemocný, nechtěli jsme žádnou podporu ani jsme nešli na úřad práce. Říkali jsme si, ať ty peníze dostane někdo, kdo je potřebuje. Při jarní vlně epidemie jsem se trochu styděl za kolegy z branže, kteří okamžitě začali žádat od státu peníze. Pořád si myslím, že by se měl každý starat o sebe a být připravený na všechna možná překvapení.

Na jaře jsem ale ještě netušil, že je před námi zákaz činnosti na půl roku. Nebo na rok? Je mi jasné, že s covidem musíme bojovat. A chápou to i všichni z branže. Někteří z nás ale za ten boj platí mnohem vyšší cenu než jiní. Nejen že jsme přišli o příjmy, přišli jsme o naději. Netušíme, jaká bude situace za měsíc, za dva nebo za půl roku.

Chystáme představení a nevíme, jestli s ním budeme moci někdy vystoupit. My například děláme o adventu anděly na chůdách. Všichni je chtějí. Máme prodaných třeba 16 andělů na jeden den. Já teď řeším, jestli nějaká akce vůbec proběhne.

Proto v této situaci, ač neradi, musíme vládu žádat o pomoc. Naše komediantská branže potřebuje finanční injekci. Mnoho z nás je na volné noze, mnoho z nás v kultuře pracuje jen na částečný úvazek. A mnozí už půl roku nemají příjmy!

Ještě více však potřebujeme informace a nějakou jistotu. Moje konkrétní otázka zní: Budou povolené adventní trhy? A za jakých podmínek? Není nadále možné nařízení měnit každý týden. Já bych radši teď hned věděl, že příštích šest měsíců nebudou žádná vystoupení (protože po Vánocích mě čeká pět hladových měsíců tak jako tak). Pak bych se na to mohl připravit a něco s tím dělat. Takhle všichni chystáme představení, festivaly, eventy a vůbec netušíme, jestli budou moci proběhnout. Možná je těžké si to představit. Je to situace velice náročná pracovní, finančně, ale především na hlavu.

Ztrácíme naději a motivaci a potřebujeme pomoc. Velice rádi vystupujeme na ulici, ale neradi bychom na ní skončili.

Mimochodem, pokud se chceš o vystupování na ulici dozvědět víc, kup si knihu, na níž pan továrník právě pracuje.

Poslední den na Zemi - díl první

*Článek připravil Kamila Prášková
Vlastní autorská tvorba redaktorky*

„Nevím, proč bych měla!“ odsekla Tania zlostně a otočila se k Eleně zády, přičemž probodla pohledem béžové saténové šaty na své posteli.

Plavovláska si jen povzdychla a vyšla ven z pokoje. „Kdy ta holka konečně dospěje,“ mumlala si přitom.

„Až naprší a uschne,“ ušklíbla se Tania a pohodila hřívou rudých kadeří. Tohle staré přísloví měla ráda. S velkou oblibou ho používala ve škole, hlavně na hodinách ekologie, a měla škodolibou radost, když tomu robotelky nerozuměly. „Ta jejich databáze má fakt mezery!“ smála se pak zvesela u oběda, zatímco ostatní děvčata z jejich školy kroutila hlavou.

„Mají tam jen to důležité, ne nějaké hovadiny z doby ledové,“ řekla důležitě Madis a nakrčila dokonalý nos.

„Tsss!“ sykla Tania a odnesla si svůj táč s kapsičkami výživy k jinému stolu. Bylo to umělé jídlo v tekuté formě složené ze základních živin s přidanými vitamíny a minerály. Vyvinuté jejich vědci k naprosté dokonalosti – bohužel pouze výživné. Tania jejich chuť nedokázala popsat, ale protože na ní vyrostla a nic jiného prakticky neznala, nezdálo se jí to až tak hrozné. Samozřejmě to nebyly lívance s borůvkami, které vždy doma jedli při slavnostních příležitostech. Tania je naposledy ochutnala před půl rokem, když její sestra dosáhla plnoletosti, a měla za to, že je to to nejlepší jídlo na světě. Ne, že by měla s čím srovnávat. Skutečné jídlo bylo hrozně drahé, a přestože na tom, její rodina nebyla nijak zle, nemohli si ho dovolit víc než dvakrát do roka.

Dívky ze školy si o Tanie myslely, že je divná, ale té to nevadilo. Milovala knihy. Staré dobré papírové knihy, voňavé a šustící mezi prsty. Obzvláště měla ráda ty, které byly tak staré, že si člověk musel dát pozor, aby se mu nerozpadly mezi prsty. Hltala všechny ty dávné příběhy, a představovala si, jaké

to muselo být, žít ve 21. století. Jaké asi bylo, když jste se procházeli po lese a zničehonic vás zastihl liják tak prudký, že jste se museli schovat do krmelce a počkat, než přestane. V současnosti planetu pokrývala z většiny vyschlá poušť, zbývající území bylo udržováno v obyvatelném stavu díky moderním technologiím. Voda i kyslík byly z větší části vyráběny za pomoci syntetizátorů, které jim zapůjčili jejich mnohem vyspělejší kosmičtí sousedé. O pořádném lijáku mohla Tania jenom fantazírovat. A že to dělala ráda a často.

Do Starobylé knihovny, kde se všechny tyhle zajímavé příběhy skrývaly, se Tania dostala už jako tříletá holčička díky otci, který tam pracoval. Staral se, aby měly knihy ideální podmínky a restauroval ty, které už měly na kahánku. Když si Taniina matka potřebovala od její šileně zvědavé a neposedné povahy odpočinout, posadil si ji otec za krk a vydali se spolu na dobrodružnou cestu do minulosti, alespoň tak to otec nazýval. „Otec,“ zašeptala Tania a pevně sevřela víčka, aby zabránila slaným kapičkám smutku vyprýštit napovrch. Ten jediný na celém světě jí skutečně rozuměl. Ten jediný jí neustále nespílal za zvědavost a trpělivě odpovídal na její nekonečné otázky.

Rychle zatlačila vzpomínky na něj i na šťastnou minulost na dno své duše a posadila se na stoličku k zrcadlu. Vzala do ruky lesklý kovový hřeben, který jí darovala k desátým narozeninám matka a zlehka se učesala. Dnes byl slavnostní den. Den, kdy by dle své starší sestry měla být krásná a upravená, protože se jí dostalo velké cti. Jenže ona to tak necítila. Přála si, aby tehdy ten otřesný moderátor s fialovými vlasy a strojeným úsměvem vylosoval z toho zatraceného osudí někoho jiného. Proč zrovna Tania? Z celé jejich provincie zrovna ona? Schovala jantarové oči do dlaní a trhaně se nadechla.

„A teď naše poslední provincie Ikaria! Kdo bude to šťastné dítě, které pozná hlubiny vesmíru a prozkoumá planetu našich milovaných sousedů Denereu?“ zahlaholil Ray Kenel veselým hlasem. Tania tehdy seděla s Elenou a svojí matkou u jídelního stolu a sledovaly losování na velké obrazovce na protější stěně. Elena i matka byly nadšené, byla to velká událost, o níž se mluvilo dlouho před, i dlouho poté. Taniu to ale otravovalo. Sledovat vyhlášení bylo povinné a konalo se každé tři roky. Když byla malá holčička, dívali se společně s otcem a představovali si, jaké by to bylo, odletět kosmickou lodí na jinou planetu, třeba na Farell nebo Balautu. Ale její otec vždy nejvíc básnil o Deneere, planetě tří sluncí, nekonečných travnatých plání, obrovských starobylých staveb a mírumilovných lidí. „Na tuhle planetu, bych se chtěl narodit ve svém dalším životě, Zrzečku,“ usmál se na ni a Tania mu dětsky naivním hláskem odpověděla: „Tak to se tam narodím taky, abychom byli spolu.“

Pomaloučku upíjela sklenici vody a uvažovala, jak by si mohla utahovat z robotelky na příští hodině Dějin robotiky, když zaslechla svoje jméno. Automaticky zvedla hlavu a setkala se s jiskřícíma očima Raye Kenela. „Ano, je to tak, draží občané Země. Naši poslední letošní výherkyně, které se dostane té nesmírné cti a podívá se na spřátelenou planetu Denerea, je patnáctiletá Tania Terencová! Gratulujeme všem výhercům a přejeme vám všem šťastné Znovuzrození!“ Tania otevřela pusou překvapením, až jí z koutku vytekl potůček tekutiny. V tu chvíli se vysílání přerušilo a u nich doma zavládlo tíživé ticho. Než stačila její sestra nebo matka cokoli říct, vymrštila se Tania ze židle a tryskem se rozběhla do svého pokoje. Tam zablokovala těžkým křeslem dveře, aby nešly otevřít, a nešťastně se svalila na postel. Plakala, dokud se úplně nevyčerpala a neusnula.

„Nechápu, proč tak vyvádíš!“ rozčílila se Elena další den u snídaně. „Budeš moct začít nový život na Deneere, dýchat čerstvý vzduch, jíst opravdové jídlo, budeš moct zestárnout! A navíc se znovu setkáš s otcem.“ V tu chvíli Tania prudce zvedla hlavu a pohlédla sestře do očí. „Vážně tomu věříš?“ zeptala se a hlas se jí zatřásl.

„Samozřejmě,“ přikývla Elena rozhodně. „Vždyť Denereu miloval, copak si nepamatuješ, kolikrát říkal, že na tuhle planetu se po smrti znovu narodí?“ Tania přikývla. „Tak vidíš, jsi vážně pozeňaná, sestřičko,“ natáhla se k ní a pohládila ji po vlasech.

„Ale co ty? Zůstaneš tady úplně sama, až maminka... až ji... až...“ nedokázala to vyslovit, a tak jen zavrtěla hlavou.

Elena si povzdychla: „To nevadí, nezůstanu úplně sama, mám přece Garta. Brzo se vezmeme a založíme rodinu. A jednoho dne se všichni společně sejdem na Deneere,“ povzbudivě se na Taniu usmála.

„Slibuješ?“ vpila se jí sestra do očí.

„Slibuju.“

Tania se pomalu vrátila ze vzpomínek a pohlédla na svůj odraz v zrcadle. Musí být hezká, protože dnes ji bude sledovat celý svět. Spletla si neposedné vlasy do copu a zavázala sametovou mašlí. Pak si oblékla šaty, které jí nechala sestra na posteli, obula lesklé černé střevíčky a než vyšla ze dveří svého pokoje, nasadila si na rty úsměv. Tohle byl její poslední den na Zemi. Poslední den s její rodinou, tak ať si ji pamatují takhle.

Sešla tiše po schodech do jídelny. Matka seděla u slavnostně prostřeného stolu a když Tania vešla, v očích se jí zaleskly slzy. „Vypadáš kouzelně, zlatíčko,“ řekla chraplavým hlasem. „Děkuju,“ zašeptala Tania a sama musela několikrát zamrkat, aby se nerozplakala. Posadila se ke stolu, právě když se Elena vynořila z kuchyně s talířem plným sladce vonících lívanců. V patách jí šel Gart s miskou borůvek. Tania překvapeně vyvalila oči. „Dneska je slavnostní den, který vyžaduje slavnostní jídlo,“ usmál se na Taniu Gart a postavil před ni misku s ovocem. „To přece nebylo nutné,“ zašeptala dojatě. „Neměli jste-“ v tu chvíli však zase zmlkla, protože se ozvaly kroky z předsíně. „Už jsou tady,“ naznačila matka rty a pak nasadila křečovitý úsměv. Elena i Gart si sedli ke stolu a naložili si na talíř lívance.

Tania polkla a pak se sama donutila k úsměvu. Taková fraška, pomyslela si. Opravdu může být někdo veselý, že musí navždy opustit rodinu? Pak si však uvědomila, že tomu jako malá opravdu věřila. Všichni výherci a jejich rodiny vypadali poslední den tak šťastně, že bylo snadné uvěřit, že je potkalo opravdové požehnání. Když se jídelnou rozlehly kroky, Tania vzhlédla. Do místnosti vstoupila mladá žena s kratšími blondátými vlasy, a tak oslňujícím výrazem, že by s ním mohla konkurovat slunci na poušti. Zastavila se kus od dveří a veselým hláskem pronesla: „Tak tady ji máme! Naši výherkyni! Moc ti to sluší, drahoušku, jistě dnes okouzlíš nemálo chlapců,“ mrkla na ni.

Tania poděkovala a snažila se zabránit vlastní krvi, aby jí rozpálila tváře. Mezitím se kuchyní rozletěli kameroboti – malé létající koule se zabudovanou kamerou, a začali je natáčet z různých úhlů.

Gratulujeme

Jiřina Bohdalová (* 3. května 1931)

Článek připravila Pavla Štullová

Informace čerpány z internetových stránek wikipedia.org a osobnosti.cz

Jiřina Bohdalová se narodila 3. května 1931 v Praze. Studovala DAMU a poté začínala v pražském divadle ABC (s Janem Werichem). V roce 1967 začala působit v Divadle na Vinohradech. Jiřina Bohdalová patří mezi nejznámější a nejoblíbenější herečky v ČR. Proto bývá také pravidelně oceňována v anketě Týtý v kategorii nejoblíbenější herečka.

Často se objevuje na televizních obrazovkách. Uváděla pořad Televa-riété (spolu s Vladimírem Dvořákem) a zahrála si v mnoha českých filmech, jako např. Chobotnice z druhého patra (1968), Létající Čestmír (1984), Čtyři vraždy stačí, drahoušku (1970), Lucie, postrach ulice (1984), Rebelové (2001), Nesmrtelná teta (1993).

Za roli ve filmu Fany (1995) získala Českého lva za nejlepší Ženský herecký výkon v hlavní roli.

Účinkovala v řadě televizních seriálů, např. F. L. Věk (1971), Chalupáři (1975), Cirkus Humberto (1988), Přítelkyně z domu smutku (1993), Četnické humoresky (2000), Pojišťovna štěstí (2004–2008) a nejnověji v televizním kriminálně komediálním cyklu Zdenka Zelenky „Ach, ty vraždy!“ kde si zahrála hlavní postavu doktorky Květy Kalendové.

Děti si ji také mohou pamatovat z mnoha pohádek (O princezně, která ráčkovala, Jezerní královna atd.) Jiřina Bohdalová si zahrála i v českých seriálech, jako např. Cirkus Humberto (1988), Chalupáři (1975) a v poslední době ve dvou velice úspěšných seriálech TV Nova Pojišťovna štěstí (2004) a On je žena. (2004).

Proslavila se rovněž jako vypravěčka dětských pohádek a večerníčků. Svůj hlas propůjčila např. postavičce Rákosníčka. Věnuje se i dabingu.

Od roku 1999 do roku 2005 byla společníkem pivovaru Svijany s.r.o.

Ve středu 3. června 2020 zastupovala hereckou obec na posledním rozloučení se zpěvačkou Evou Pilarovou v bazilice Panny Marie v Praze na Strahově v přímém televizním přenosu TV Noe.

Její dcera je známá herečka Simona Stašová.

Básničky pro všechny lidičky

Třináctá komnata

Báseň napsala a připravila Martina Nováková

Jsi pro mě zakázaná knížka,
Já v ní přesto chci číst,
Jsi jak třináctá komnata,
Já chci jak kotě Ti příst.

Jsi jak tajná komnata,
Do které chci tajně jít,
Jsi jak má životní odplata,
Když Tě v mysli smím mít.

Někdy jsi jak lavina,
Někdy jako říčka,
Jsem z Tebe v rozpacích
A není to slovní hříčka.

Mé znamení Panny mě životem provází,
Hned cítím, kdo jaký je, či jaký není,
Moje vnitřní já mi ránu za ranou sází,
Ty jsi však někdo, kdo mi myšlenky mění.

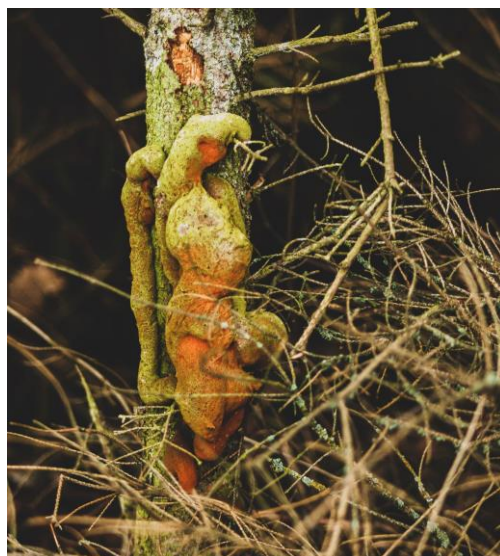
Kolikrát jsem možná na Tebe zlá,
Ty však také, pak jsem zmatená hrozně moc,
Moje pocity se brání, to jsem upřímně já,
Neumím se přetvařovat, to mé já volá o pomoc.

I když to občas v mysli Tvé tak nevypadá,
Užívám si každou chvíli co jsem u Tebe,
I když máš pocit jiný, moje tvář Ti nemilá připadá,
Od chvíle co Tě znám už nemyslím jen na sebe.

Navenek jsi nedostupná, jako drahé kamení,
Uvnitř však schováváš něco tajemného,
Já vnímám víc, i když se některé věci nezmění,
Však je to ale jen v hlavě mojí, něco, co má jméno.

Pokaždé si říkám a chci to dusit sama v sobě,
Nepošlu už ani řádku, nebude zpráva žádná,
Že chci poznat, zda chybím i já Tobě,
Nechci být já ta, co musí být ta dravá.

Chci v Tobě vzbudit pocit, že nejsem jistota,
Neumím však mít tu trpělivost,
Tak ráda bych byla pro Tebe určitá hodnota,
Snad jen tak mi neřekneš „a dost!“

FIRMA S TRADICÍ KOVAP

— SINCE 1946 —

JAK TO VŠECHNO ZAČALO...

Článek připravil Martin Štulla ve spolupráci s firmou Kovap
Informace čerpány z internetových stránek kovap.cz

S výrobou plechových hraček začala firma Bratři Sedlákové 15. února roku 1946. V pronajaté budově bývalé textilky vybudovali bratři tiskárnu plechu, lisovnu, nástrojárnu, kancelář a sklad. Firma zaměstnávala asi 15 pracovníků. Prvním úspěšným výrobkem byl parní válec. Hračka napodobovala pohybem vpřed a vzad skutečný stroj při válcování silnic, což zajišťoval originální mechanismus. Firma se úspěšně rozvíjela až do roku 1950. Po tomto roce však politická a finanční situace již soukromé firmě nepřála. Bratři Sedlákové nuceně vstoupili do družstva SVED Liberec.

V 60. letech byl Semilský závod Sved přičleněn k Náchodskému Kovodružstvu, které v roce 1960 převzalo výrobu hraček z národního podniku Chirana, který vyráběl původně lékařské přístroje. Do Semil tak přešla mimo jiné například výroba sluníčka sedmítečného, Horská dráha a atd. Na počátku 80. let se pak výroba plechových hraček kvůli náročnosti a vysoké ceně prakticky zastavila. Znovu se k ní ale podnik vrátil na konci 80. let a po sametové revoluci, kdy se původní Kovodružstvo rozpadlo, vznikají následně dvě výrobní družstva Kovap Náchod a Kaden.

V roce 1991 vzniká firma KOVAP NÁCHOD a úspěšně navazuje na tradice starých výrobců plechových hraček. Kovap Náchod sídlí v Novém Hrádku, ale výroba a montáž je ze 70 % soustředěna v Chuchelně, sklad a expedice se nachází přímo v Semilech, v Bítouchovské ulici. Hlavním výrobním sortimentem Kovapu jsou plechové hračky vyráběné tradiční technologií, to znamená ručně montované a kolorované ofsetovým nebo tampónovým tiskem. Některé typy jsou poháněny pérovým strojkem, případně mají i funkční řízení. Pohyb všech traktorů zajišťuje unikátní pérový strojek natahovaný klíčkem. Převodovka má 3 rychlosti dopředu a zpátečku. Traktor lze volantem řídit, a i zabrzdit ruční brzdou.

V současné době pracuje ve firmě KOVAP asi 48 zaměstnanců. Hlavním programem firmy je výroba mechanických plechových hraček. U všech výrobků je kladen velký důraz na detail a každý kousek napodobuje v přesném měřítku určitý originál.

KOVAP
— SINCE 1946 —

Na nezájem o své výrobky si firma Kovap rozhodně stěžovat nemůže. Modely autíček nekupují jenom malí kluci, ale i dospělí – sběratelé. Kromě sériových výrobků se vyrábějí také modely na zakázku, nebo výrobky v reklamním provedení podle přání zákazníků.

Deník

jedné obyčejné mámy

Část druhá

Článek připravila Martina Kovářová
Vlastní autorská tvorba redaktorky

Když se řekne těhotenství, tak si každý představí roztomilé rostoucí bříško a těšení se na nového člena rodiny. Ale nikdo vám už neřekne, že za pár měsíců to nebude jen roztomilé bříško, ale bude z Vás obrovský kopačák, nohy natečou tak, že neobujete žádné boty a pro něco se ohnout, o tom ani nemluvě.

Prý, „připrav se na to, že budeš každé ráno zvracet, to těhotný ženský tak prostě mají.“ No nevím teda, která, ale já mám své ranní nevolnosti až večer, což je trošku úsměvné, ale prcek se rozhodl, že mi raděj zkaží večery, než vstup do dalšího dne. Možná si říkal, že ho budu mít o to raděj. Už teď je to pěkný podšívka, musím se smát.

Nejsem tedy nějak velký příznivce doktorů, ale teď se neustálým prohlídkám zkrátka vyhnout nedá. Ale je to příjemná návštěva až na určité vyjímky. Vidíte, jak roste, jak se začíná pohybovat. No a pak přijde ta chvíle, kdy najednou doktorka řekne: „Chcete znát pohlaví miminka?“

„Jasnýyyyy!“ Oba jsme si přáli, aby to byl kluk. Sice ještě nebyl na světě, ale už jsme pomalu začali uvažovat jako praví rodičové. Co když bude dětí víc, tak aby byl první kluk a mohl chránit ty menší. Samozřejmě to takhle nefunguje, ale myslet jsme si to mohli. Jenže pak je tu ještě další část rodiny, a to nastávající babičky a dědečkové. Naše názory se dosti lišily.

„Bude to holka! Musí to být holka, my chceme holku, budeme mít vnučku, běda, jak to nebude holka!“ Jako bych to mohla nějak ovlivnit, člověka to zvedá ze židle, ale zároveň pobaví. Tchýně si dokonce nechala věštit od sousedky. No a podle její předpovědi to opravdu měla být holčička.

„Jsi nějaká hezčí, než si byla, vypadáš nějaká mladší, břicho máš nějaký šišatý...“ typický věty, který nechcete slyšet, ale zkrátka se jim nevyhnete. Jako lichotka to sice funguje, ale zároveň je vám jasné kam ten dotyčný míří.

„Tak co paní doktorko, co to teda bude?“

„Vy to nevidíte?“ ... Nevidíte absolutně nic, samá ruka samá noha a kam se máte vlastně koukat? No ale když se takhle ptá tak to bude určitě...

„No je tam pytlík, budete mít chlapečka.“ ... Radostí jsem málem vyskočila, ale jelikož jsem byla malé hroší mládě už od začátku těhotenství, šlo by to asi ztěží.

A teď ta méně příjemná část, jak to oznámit těm dychtivým babičkám. Čekají, že to bude holčička, budou ji dělat culíčky a strojit do růžových šatiček a bude vypadat jako malý růžový bombonek, hrát si s panenkami a producírovat se v mých lodičkách.

Musím, ale říct, že to přijali docela dobře, no ono jim ani nic jiného nezbylo. Vyslechli jsme si pár trošku nespokojených vět, shlédli pár posmutnělých obličejů, ale nakonec jsme se společně všichni těšili.

No a co, tak nebude běhat v růžových šatičkách a načančaných sukýnkách, ale bude věčně od bláta, roztrhaná kolena a prořízlá pusa. Hlavně ať je v pořádku a zdravý!!

Jen teda ten termín nám trošku hapruje. Každá prohlídka, nový termín, neznám snad nikoho, kdo měl patnáct termínů. Ale ono je to pak vlastně takový překvápko, když nevíte, kdy příchod malého mrňouska očekávat. Bude to v červnu, v červenci či snad v srpnu?

V kalendáři jsme si zakroužkovali všechny termíny a napjatě odpočítávali zbývající dny.

Však až přijde ten správný čas, se tu mezi námi ukáže.

Malej je hrozně neposednej, mám pocit, že tam skáče snad bungee jumping či co. Nebo fotbalista, jo bude to asi fotbalista. Každopádně pohybově nadanej je dost, jen aby mu to vydrželo. Jen mě teda nebaví, to neustálé odpočívání. Jelikož je moc nízko, a ještě nějaké věci, no moc těm odborným termínům nerozumím, ale zkrátka mi dali rizikové těhotenství, prý raději pro jistotu. Nemusím do práce hurááá, ale ležet s nohama na polštáři? To vydržím tak půl minuty a už mám dost. A ty šílený chutě. Prý se jí okurky. Copak okurky na ty jsem chuť měla, a ještě čokoláda, a pomeranče, a rohlík se sýrem a kečupem, joooo na tom si uždím. No ono je to v podstatě jedno, čím se nacpu, jelikož to ve mě dlouho nezůstane. A přitom stejně přibírám. Sice málo, ale přibírám. Doktorka teda říkala, že moc váha nahoru nejde, ale já se cítím jako obrovský těžký dinosaur. Jediné, co obuju, jsou žabky. Ještě, že malej se narodí v létě, protože představa, že mám termín třeba v lednu a jdu si vesnicí v kulichu, rukavicích, kabátu a žabkách, musíte uznat, je docela úsměvná.

Když pomínu všechny ty divné věci, co se se mnou dějí venku i uvnitř tak to má i své světlé stránky.

Výbavička...

Tak to si užívám. Všechny ty malinkaté, přímo prťavoučké věcičky. Občas se přistihnu, jak na ty věci mluvím, ba dokonce šišlám. Páni už mi asi hrabe, anebo se ve mně probouzí mateřské pudy či hormony??....

Pokračování příště...

Vážně nevážně

Některé věci nikdy nepřiznáte

*Článek připravila Marie Ondová
Vlastní autorská tvorba redaktorky*

Je to už řádka let, ale ještě teď mě polévá pot, když si představím, jaký kousek mne dělil od katastrofy.

Nejprve se rozplývám. Moji budoucí žáci, na závěr seznamovacího kursu, o mě píší ódy. Naše třídní je moc hodná. Je upřímná. Máme štěstí, že ji máme... Vyjdu ven, krásně svítí sluníčko, až mne oslepuje. Kurs je za mnou, nikdo se neopil, nikdo nevypadl z okna, nikdo nepodpálil cigaretou matraci a snad ani nebylo počato žádné dítě. Už jen zkontrolovat úklid pokojů a hurá domů. A pak nevědomky šlápnu do psího exkrementu.

„Fuj, co tady tak páchne,“ chytá se za nos první osoba, kterou potkám na chodbě. Nic necítím, nebo snad ano?

„Paní učitelko, tady něco strašně smrdí,“ hlásí další žák, zatímco si tiskne rukou nosní dírky a dodává, že před tím to tu nesmrdělo. Před čím, před tím, než jsem přišla?

„Ty vole, někdo roznes hovno po koberci!“ křičí největší semetrika ze třídy. Mám pocit, že už to taky cítím. Stojím nehnutě a přemítám, jak se nenápadně dostat do umývárny.

„No, tak to zkuste zamést, ehm ten exkrement,“ odpovídám přiškrceně a polévá mě horko. „Na to nesáhnu,“ kroutí hlavou jedna z žákyň, co o mě před chvilkou pěla chválu. Jak je jen šťastěna vrtkavá.

Konečně jsem v koupelně. Kontroluji podrážky a hrozná předtucha se potvrzuje, jsem to já, ten smradlavý fantom ubytovny. Jenže někdo přichází, nezamkla jsem dveře. „Ty vole, ono už to smrdí i tady...“ hlásí pronikavý dívčí hlas. A já na záchodě opatrně zvednu nohy do výšky, jak to znám ze špionských filmů.

„Teda, co je to za debila, co to tady roznáší, to bych teda chtěla vidět!“ vede si dívka vzrušený monolog, jehož obsahem je popis krutého mučení po dopadení smradlavého hříšníka.

Konečně jsem sama, přískokem zamknu dveře a dám se do drbání svých podrážek. Drží to tak, jako by ten chlupáč, před vyprázdněním, pozřel lepidlo. Že by karma za všechna nesebraná hovínka mého psa?

Hovor o hovně je hlavním tématem, ještě cestou zpátky do naší domovské školy. Žáci vedou emotivní debatu na téma: kdyby se mi jen ten idiot dostal do ruky. Mírním vášně a říkám, že stát se to mohlo komukoliv. Za to přece nikdo nemůže, kam šlápne. „Shit happens!“ uzavírá téma třídní vtipálek.

Říká se, že s upřímností nejdál dojdeš. To asi bude pravda, ale nesmíte mít přítom „voňavý dárek“ na podrážce.

Leganorie

Kouzelný útěk

Příběhy připravil a napsal Jurgen Lednický

Gangar letěl v lodi. V Leganorii nic neobvyklého. Obvyklosti se ovšem vymykalo to, že letěl v pirátské lodi, sám. Tomu, že bárku dostal darem, by už neuvěřil ani ten nejpomatenější Leganorian. Ačkoliv se jednalo o pravdu. Poté, co pomohl kapitánovi přemocit skupinu pirátů, daroval mu kapitán pirátské plavidlo a slušně ho vyrazil. Ted' Gangar brouzдал hustým vzduchem Leganorie a snažil se přistát v jakémkoliv přístavu. Jenže zkuste přistát v čestném přístavu s pirátskou vlajkou nebo v nečestném bez pirátské posádky. Vlajku by sundal, jenže nějaký inteligentní pirát ji ke stěžni přibil hřebíky.

Cestoval už několik hodin a stále žádná známka přátelského přístavu. Zrovna si chtěl jít lehnout, když vtom mu přišlo, že se před ním zjevil megariot. Pořádně si promnul oči. Znal legapis dobře a nepamatoval si, že tam, kde se nacházel, by se vyskytoval megariot s takhle vysokými věžmi. Rozhodl se k němu přiletět. Kupodivu tu nebylo místo k přistání. Dokud se ovšem více nepřiblížil. V tu chvíli se totiž objevilo molo dostatečně dlouhé k zakotvení. Jakmile vyhodil provaz, aby loď upoutal, lano se magicky přivázalo. Gangar se radši na nic neptal, dvě hodiny už nepil a před očima se mu všechno rozplývalo v jednu šmouhu. Samovázací provaz ho proto ani moc nepřekvapil. Vydal se po žebříku dolů. Jenže už byl tak oslabený, že spadl. Leč předtím, než dopadl, ho ve vzduchu zachytila magická síla.

Probudil se v posteli. Vedle lůžka mu někdo nachystal pečení s bramborami a víno. Ihned si nalil číši a zakousl se do jedné z brambor. Zničehonic se před ním zjevil vousatý stařík. Gangar už se ničemu nedivil. Když už se před ním zhmotnil celý megariot, teleportující děda se dal přežít.

„Zdravím tě... Jak se jmenuješ?“

„Gamgar,“ pokusil se Gangar artikulovat s horkým bramborem v puse.

„Á, samozřejmě, Gamgar. Gamgare, dlouho jsme tě tu očekávali. Pojd' se mnou.“

Na ta slova se nesprávně oslovený zvedl. Ne však z vlastní vůle. Neznámá síla ho donutila vstát. Sám už se však vydal k čaroději. Jakmile od něj stál na krok, scénérie kolem nich se změnila. Najednou se nenacházeli v ložnici, ale v zadní části jakési učebny.

„Toto je třída prvního ročníku Magické univerzity Leganorie. Sem budeš docházet do hodin telelogie, nauky teleportace. Zápis je povinný. Kromě telelogie musíš navštěvovat maghistorii, obecnou magikologii, transmutologii a systematickou magiku. Všechny předměty jsou povinné,“ s těmito slovy děda zmizel a Gangar zůstal stát v třídě plné magických usmrkanců. Profesor zrovna velice záživně vysvětloval principy teleportace, takže pro Gangara nebyl problém se proplížit kolem spících studentů ke dveřím.

Ocitl se na chodbě, kde se to jen hemžilo Leganoriany s různými čepicemi, symbolizujícími jejich stupeň čarodějného vzdělání. Gangar se otočil a v tu chvíli narazil. Srazil se s čarodějem, kterému sice již zbělaly vousy, ale stále vypadal, že je v dobré kondici.

„Velice se omlouvám, jsem zde nový.“

„Nový. Za mých mladých dnů se k starým chovali s respektem.“

„Je mi to líto, pane. Jmenuji se Gangar.“

„Počkat. Ty nemáš čepici! Jak dlouho tu jsi?“

„Asi hodinku, co si pamatuju.“

„Hodinku!? Chyť se mě!“ přikázal Gangarovi čaroděj. Gangar poslechl a jakmile se jej dotkl, objevil se znova na molu, u něhož měl uvázanou loď.

Zrovna k ní přicházela skupina staříků.

„Rychle! Nasedej!“ znova zavelel mág. A znova zmatený Gangar uposlechl. Sám netušil, co se děje, ale z nevysvětlitelného důvodu se rozhodl mu věřit. Nasedl do létajícího stroje a čaroděj kouzlem přepálil provaz. Pak si zamumlal několik slov pod vousy a Čarodějná univerzita na megariotu Eeberkis jim navždy zmizela z dohledu.

„Co se stalo!?“ děsil se Gangar.

„Promiň, že jsem tě takhle unesl. Zapomněl jsem se ti představit. Že ano? Jmenuji se Ghimbert, Ghimbert purpurový.“

„Dobře, že ses alespoň představil. Stále nemám tušení, co se děje,“ bručel Gangar.

„Teď jsem se k tomu chtěl dostat. Slyšel jsi někdy předtím o kouzelnících?“

„Jen z různých povídaček.“

„Přesně! Všichni čarodějové jsou z vlastní vůle uvězněni na Čarodějné škole. Jediné v celé Leganorii. Kdokoliv do ní přijde, navždy zůstane. Mně se jako prvnímu vůbec podařilo uniknout. Jenže mě našli Leganoriané a předali mě zpátky do rukou Řádu čarodějů. Všichni Leganoriané se chovali velmi divně. Skoro jako by je někdo očaroval. Tato myšlenka mě napadla až pár let po mém útěku. Pomalu jsem začínal chápat, co přesně se stalo. Od té doby jsem ustavičně studoval, abych se vyrovnal těm nejlepším. To se mi povedlo. Stal jsem se purpurovým čarodějem. Přede mnou stojí jen děkan univerzity, fialový arcimág. Teď, s mými schopnostmi, mě nemají šanci chytit.“

„Ehm. Ehm,“ odkašlal si Gangar.

„Co je? Bolí tě snad v krku?“ podrážděně reagoval Ghimbert.

„EHM. EHM,“ zakašlal Gangar a tentokrát i ukázal prstem.

Čaroděj se otočil: „Aha.“ Za jejich lodí plul ohněm poháněný létající stroj. „Tentokrát ne. Teď se tak lehce nezvdám,“ drtil mezi zuby Ghimbert, zatímco si vyhrnoval rukávy. Podruhé se již nechtěl nechat chytit tak lehce.

„Sebaronio!“ zakřičel. Z rukou mu vyšlehly plameny směrem k pronásledovatelům. Ti je bez problémů odrazili. Ghimbert se nevzdával. Hlasitě drmolil nesrozumitelná slova, díky nimž mu z rukou šlehaly blesky, ohnivé koule, kamení a spousta dalšího. Ačkoliv se nepřátelé nepřestávali před útoky bránit, šlo poznat, že neustálému nátlaku jednoho z nejlepších mágů dlouho odolávat nedokážou. Pak, po několika desítkách blesků vyslaných směrem k létajícímu stroji čarodějů, se konečně otočili.

„Výborně!“ tleskal Gangar nadšeně.

„Ještě není všemu nebezpečí konec. Nějak se připevni,“ zavelel Ghimbert. Poté začal chodit po lodi a neustále mumlal démonicky znějící slova, pro běžného Leganoriana naprosto nesrozumitelná. Pak zkroutil prsty do prazvláštního tvaru. V tu chvíli létající stroj i s oběma pasažéry zmizel.

„Co se děje! Nic nevidím,“ volal Gangar.

„Vedlejší účinek neviditelnosti, počkej, než vymyslím, kam nás přemístit. Hlavně se nehýbej, jsi pouze neviditelný, ne nezranitelný.“

„Nevidi-. Víš, co? Já už se radši na nic neptám. Tohleto je jen hodně divný sen a za chvíli se probudím,“ odmítal čemukoliv uvěřit Gangar.

„Dobře, klidně se snaž probudit. Hlavně nehýbat.“

Najednou Gangar znovu spatřil světlo. Jenže tentokrát se nacházel někde úplně jinde. Stále ještě seděl na lodi, ale loď teď kotvila přímo u Exterisu, hlavního megariotu Leganorie.

„Jak?“

„Jednoduché přemísťovací kouzlo. Buď rád, že vím, jak vypadá Exteris. Kdybych se spletl, mohli jsme se objevit i zpátky na univerzittě,“ vysvětloval Ghimbert. Pak se podíval na děsem zmoženého druha a navrhl: „Myslím si ale, že bychom se teď mohli na všechny ty kouzelné dědky vykašlat a dát si něco k pití.“ Podal Gangarovi ruku, aby mu pomohl vstát, a společně se vydali do nejbližší krčmy.

Oba seděli nad džbánkem piva, teda každý nad vlastním, ne oba nad jedním. Ghimbert vyprávěl trochu pomaleji o svém prvním útěku, o tom, jak šplhal po žebříčku hodností, a především o své nenávisti k čarodějům.

Celou Čarodějnou školu neměl rád už před svým prvním útěkem. Po útěku si myslel, že ho čarodějové zachránili. Až později mu došlo, že všechno zlo, co mu Leganoriané způsobili, zavinili čarodějové. A teď se mu konečně podařilo vymanit se ze spárů magického školství.

„Přemýšlel si vůbec o tom, co uděláš, až utečeš?“ zeptal se Gangar.

„Víš, že ani ne? Dokonce ani jednou. Vždy jen nad tím, jak se pomstít všem těm čarodějům,“ zahleděl se do prázdna Ghimbert.

„Tak vidíš. Nechtěl bys třeba začít úplně nový život. Tady na Exterisu by to prý nemělo být nic těžkého.“

„Tak jo. Ale jak se mám ukrýt všem ostatním. Myslíš si snad, že když si změním jméno, tak mě nenajdou?“

„To asi ne. Kromě toho by sis i mohl oholit ten plnovous. Beztak tě polovina těch čarodějů bez vousů nikdy neviděla a ta druhá zapoměla, jak bez nich vypadáš.“

Ghimbert se zamyslel. Pak luskl prsty a plnovous mu shořel.

„Lepší?“

„Naprosto. Teď by sis mohl dát nějaké nové jméno. Třeba Hereg.“

Ghimbert se zamyslel ještě více. Pak odpověděl: „To zní tak hrozně, že na to nikdy nepřijdou.“

„To zrovna nebyl záměr, ale dobře. Jestli by ti to nevadilo, rád bych se od tebe co nejvíce vzdálil. Sice sis změnil jméno a oholil bradku, ale stejně.“

„Chápu. Sbohem,“ řekl smutně Hereg. „Vlastně počkej. Je tu ještě jedna věc.“

A tak Gangar jako jediný Leganorian znal čaroděje, na kterého se mohl spolehnout. Vlastně byl asi jediným Leganorianem, který vůbec někdy nějakého čaroděje znal. Znovu letěl v lodi. A znovu bez posádky, ale tentokrát už mu, díky jeho nové známosti, konečně nevlála na stěžni pirátská vlajka.

Mezi pohádkami

Psí služba u vodníka Žabince

Článek připravila Monika Procházková

Vlastní autorská tvorba redaktorky

Když pejsek Bruno vyrostl, vydal se do světa, aby si našel službu. Chodil po městech a vesnicích a nemohl žádné pořádné zaměstnání najít.

Jednou večer se šel vykoupat k rybníku a uviděl, jak tam sedí vodník. Ten se mu představil jako vodník Žabinec a Bruno si mu postěžoval na své trápení.

Žabinec se zamyslel a pak řekl. „U mě by se možná pro tebe práce našla. Pokud bys měl zájem.“

Bruno radostí povyskočil. Bříško už mu dávno vyhrávalo hladovou písničku a vidina výdělků ho nadchla tak, že se ani nezeptal, o jakou práci jde. „Samozřejmě, že mám zájem. Kdy můžu nastoupit?“ ptal se hned nadšeně. A tak si plácli.

„Do práce se pustíš až zítra. Dnes ti dám najíst a ukážu ti, kde budeš spát.“ Potom Žabinec nabral vodu do klobouku, párkrát nad ní máchl rukou a vylil ji Brunovi na hlavu. Bruno se otřepal a vyštěkl našťavaně. „Co to děláš?“

„Jak bys asi chtěl přežít pod vodou, bez vodnického kouzla?“ odpověděl Žabinec. „A nezdržuj, jdeme!“ Pak chytil Bruna za kožich za krkem a potopil se s ním pod hladinu.

Bruno se v první chvíli vylekal, ale když zjistil, že dokáže dýchat i pod vodou, a vůbec se pohybovat stejně hbitě jako vodník, uklidnil se a začal se rozhlížet po svém novém domově.

Žabinec mu ukázal místo na spaní a k jídlu mu předložil rybí pochoutku, co sám uvařil. Bruno měl ryby obzvláště rád a tak si pochutnával a říkal si „Dobrou službu jsem si našel. Takovou baštu, bych jen tak někde nedostal.“

Druhý den se vodníka Žabince začal vyptávat, co že to má vlastně dělat. Žabinec ukázal na polici, na které byly naskládány hrnečky. Bruno vykulil oči. „V těch hrnečkách jsou dušičky?“

„Právě že nejsou. A tvým úkolem bude, je tam dostat.“

„Cože? Ale to přece...“ odporoval Bruno.

„Co přece? Dal ses ke mně do služby? Dal, tak budeš dělat, co ti poručím,“ rozkřikl se Žabinec. „Až se přijde někdo koupat, poplaveš k němu, chytneš ho do zubů za nohu a přineseš mi ho. Síly máš dost a tlapy na plavání rovnou čtyři, takže ti nikdo neupláchne.“

„Ale to já nemůžu...“ bránil se Bruno.

„Musíš!“ zavelel Žabinec a naplnil si fajfku rybníčním tabákem.

Ještě to odpoledne se do rybníka přišli koupat kluci z 3. B. „Nádhera“ liboval si Žabinec a už počítal. „Kluků je šest. Takový úlovek během jednoho dne, to se jen tak nepoštěstí. Tak co koukáš? Mazej pro ně!“ poručil Brunovi. „Chytit za trenýrky a šup s nimi do hrnečku.“

Bruno nešťastně začal plavat k hladině a už byl mezi kluky. Kluci dováděli, stříkali po sobě, zkoušeli, kdo vydrží déle pod vodou a smáli se na celé kolo. „Jé, pes!“ vykřikl Jarda „Kde se tu vzal?“ „Asi skočil za námi, když nás tu viděl. Chce si taky hrát,“ napadlo Honzu a chytil Bruna kolem pasu.

Viděl to Žabinec a Bruno ho slyšel, jak volá, „výborně, už ho máš! Tak sem s ním.“

Ale Brunovi se vůbec nechtělo nového pána poslechnout. „Ach jo, to je teda mizerná služba,“ povzdech si v duchu. „Přece nemůžu utopit kluky jen proto, že si to Žabinec přeje? Co by si počaly jejich maminky? A co jejich tatínkové? A co paní učitelky, kdyby neměly koho učit?“ A tak se rozhodl. „Žabincovi sloužit nebudu. Dušičky ať si mu shání někdo jiný. Radši budu o suchém chlebu než topit lidi.“

V tom se ale voda rozvlnila a Žabinec zakřičel. „Když ne ty, tak já!“ a začal stahovat za nohu Honzíkova brášku Míšu. Někteří kluci honem utíkali na břeh, jiní chtěli Míšovi pomoci, ale Bruno štěkl. „Vy utíkejte, já ho zachráním,“ a potopil se pod hladinu. Viděl, jak Žabinec drží Míšu v pevném sevření a plave s ním směrem ke svému vodnímu příbytku.

„Neboj se, Míšo!“ štěkl Bruno, ale vyděšený chlapec ho neslyšel.

„Mě nezastavíš!“ vysmíval se Brunovi Žabinec.

„To bych se na to podíval.“ zavrčel Bruno a začal plavat rychleji až Žabince dostihl, a než se ten stačil ohlédnout, kousl ho vši silou do nohy. Držel a nepustil.

Naopak Žabinec, v úleku a v návalu bolesti, pustil Míšu a křičel, „Co to děláš?“

„Tak jsi to přece chtěl. Abych kousal do nohou.“ opáčil Bruno, pustil vodníkovu nohu a štěkl na Míšu. „Chyt' se mě!“

Míša se ho okamžitě chytil vši silou kolem krku a už společně stoupali vzhůru k hladině.

Žabinec za nimi ještě něco křičel, ale kvůli pokousané noze nemohl nic dělat.

Bruno vynesl Míšu až na břeh, kde čekali tři vystrašení kluci. Další dva utíkali pro pomoc.

„Děkuju ti za záchranu,“ hladil Míša Bruna mezi ušima. „Nechtěl bys jít s námi domů? Našim to určitě vadit nebude, když jim řeknu, jak jsi mě zachránil.“ A tak pejsek Bruno šel s brášky domů a dával pozor, aby se některému z nich něco nestalo.

A vodník Žabinec? Pokousaná noha se mu nikdy úplně nezahojila, a tak už se mu nikdy nepovedlo žádnou dušičku polapit a schovat pod pokličku.

Čím se platilo

Článek připravil Martin Štulla

Informace čerpány z internetových stránek zriceniny.cz

Měnová reforma Václava II. a vznik stříbrného groše

Za vlády Přemyslovců začala vzkvétat výroba a zemědělství. V důsledku tohoto rozvoje se začalo dařit také obchodu. V Kutné Hoře bylo navíc objeveno rozsáhlé naleziště stříbra, díky kterému bylo možné oproti předchozímu období těžbu stříbra znásobit. Zatímco v polovině 14. století se na území Čech a Moravy vytěžilo zhruba 4–5 tun stříbra, na konci století to bylo více než 20 tun. Okolnosti nahrávaly k měnové reformě, která byla za vlády Václava II. také skutečně realizována.

V rámci této reformy byl zaveden denarius grossus (velký denár - později jen groš) a jeho dvanáctina – denarius parvus (malý denár, později jen parvus). Od 2. třetiny 14. století byl používán také halěř.

„Stříbrné mince musely od zavedení reformy obsahovat pokaždé stejný obsah stříbra a mince nesměly být opakovaně obnovovány. Stříbro, které nebylo raženo v královské mincovně, nesmělo být vyváženo ani posíláno do oběhu,“ říká Luboš Krčil, ředitel Národní pokladnice předního distributora pamětních mincí a medailí.

Podoba pražského groše vycházela z francouzského tourského groše, který byl ražen od roku 1266 v Paříži a ve městě Tours. Groše byly raženy ze stříbra o ryzosti 0,938 a technické náležitosti spojené s ražbou byly svěřeny předním odborníkům z Florencie. Všechny groše byly označeny nápisem Wenczelus secundus dei gratis rex Bohemie (Václav II. z Boží milosti král Čech). Brzy se také ujalo počítání na kopy grošů (60 kusů), přičemž kopa odpovídala jedné hřivně. Produkce kutnohorské

mincovny byla obrovská a pohybovala se od jednoho do několika milionů grošů ročně. Díky měnové reformě byly všechny mince vyražené na našem území velmi kvalitní a respektovány též jako platidlo v zahraničním obchodu.

Přemyslovci umírají po meči a nastává období neklidu

Po smrti Přemyslovce Václava II. se v českých zemích rozhostil neklid. Na trůn nastoupil nejstarší syn Václava II. – Václav III., který byl v roce 1306 zavražděn a rod Přemyslovců tak po meči zanikl. Zájem o český trůn byl velký a od smrti Václava do nástupu vlády Lucemburků se na něm vystřídal několik panovníků. Jedním z lákadel rozlehlého území byla nepochybně již zmíněná Kutná Hora, kde se nacházelo obrovské stříbrné bohatství. I v tomto neklidném období, které probíhalo v letech 1306–1310 se v ražbě grošů pokračovalo. Zajímavostí je, že i po nástupu Václava III. na trůn se stále razily groše jeho otce Václava II., respektive do dnešních dnů se nenašla jediná mince, která vyobrazovala jeho syna.

Groše Jana Lucemburského

Období neklidu v českých zemích ukončil mladý hrabě z rodu Lucemburků Jan, který usedl za pomoci svého otce Jindřicha a podpory šlechty a církve na český trůn. Nově zvolený král začal s ražbou grošů se svým jménem podle dostupných zdrojů velmi krátce po své korunovaci, tedy okolo roku 1311. Janova ražba přímo navazovala na ražbu grošů Václava II., čemuž odpovídá obdobná úroveň technického zpracování tehdejších grošů i obsah stříbra. Podstatný rozdíl v podobě mincí představoval pouze vyrytý nápis na lící straně, který byl změněn z „WENCEZLAVS SECVNDVS“ na „JOHANNES PRIMVS“. V počátcích Janovy vlády byla zavedena ještě jedna novinka tzv. půlgroš, hodnotou i obsahem stříbra odpovídající půlce groše. První emise byla dle dostupných zdrojů vyražena roku 1311, tedy v roce jeho korunovace. Na lící straně této emise je vyobrazen mladičkový král. Tento motiv byl brzy vystřídán vyobrazením královské koruny. „Podle dochovaného množství unikátů se odhaduje, že ražba půlgroše trvala velmi krátce, díky čemuž jsou tyto mince opravdu ojedinělé tím pádem také nesmírně vzácné,“ upozorňuje Krčil.

Drobné mince a utajené snižování obsahu stříbra

Za vlády Janova předchůdce Václava II. se razily ještě drobné mince s relativně vysokým obsahem stříbra. Vzhledem k tomu, že produkce mincí byla za vlády prvního lucemburského krále mnohem vyšší, nebylo možné zachovat u těchto mincí původní obsah stříbra, byly proto systematicky stahovány a nahrazovány mincemi s nižší ryzostí. Asi k nejvýznamnějšímu zhoršení kvality mincí došlo na základě králova popudu v roce 1327. Drobné mince s minimálním obsahem drahého kovu vyvolaly silnou inflaci.

Nenápadnou proměnou v tomto období začaly procházet také pražské groše. Na první pohled nebyla žádná změna patrná, ale při bližším zkoumání lze zaregistrovat změny v dělicích znaménkách mezi vyraženými slovy. Znaménka se objevovala v několika různých variacích a byla složitější než ta v předchozích emisích. Vědci se domnívají, že každá varianta znaménka je jakousi šifrou pro zasvěcené znalce, nesoucí informaci o obsahu stříbra. Odpovědí na to, proč se tajně razily mince s variantní ryzostí je pravděpodobně zachování vysokého kreditu kvalitní měny v zahraničním obchodu, který nastavil již Václav II. Nenápadná, ale dobře odlišitelná změna dělicího znaménka mohla být tedy jednoduchým vodítkem, jak oddělit plnohodnotné ražby, určené k vývozu do zahraničí, od mincí se sníženým obsahem stříbra, které se však v plné nominální hodnotě uplatňovaly ve vnitřním oběhu země.

První zlaté mince v českých dějinách

Jan Lucemburský by prvním českým panovníkem, který nechal razit vlastní zlaté mince. Rýžování zlata bylo sice na našem území už tehdy velmi rozšířené, ale do té doby se využívalo především

k výrobě šperků a jiných dekorativních předmětů. Jan Lucemburský napodobil emise z Florencie - tehdejšího města obchodu a finančnictví a naše zlaté mince dostaly název florény.

Italské zlaté mince byly ve světě velmi známé a vyhledávané, a proto bylo pro Jana výhodnější razit a vyvázet mince podobné, více než export zlatých slitků či šperků. „Prvotním důvodem ražby bylo tedy zhodnocení domácího kovu, jehož cena byla tehdy opravdu vysoká, ale také osobní zisk krále. České florény byly raženy v jílovských a kašperských dolech a jejich váha činila přibližně 3,5 gramu,“ uzavírá téma Luboš Krčil z Národní Pokladnice.

Ze života ...

Ten kámen najdu

Příběh napsala a připravila Gabriela Monte

Na procházku, ke Kounovským kamenným řadám, jsme se chystali už několikrát. Vždy z toho, ale nakonec sešlo. Jenže mě to tam z nějakého neznámého důvodu táhlo. V sobotu večer jsme seděli u skleničky a Monte povídá: „Hele holky zítra máte poslední den dovolený, co nějaký výlet.“ Jindra to odmítla a prohlásila, že poslední den má v plánu proflákat a odešla do svého pokoje. Na to se otočil ke mně. Povídám: „Fajn co si vyjít na Pravdu. Bydlíme tady už dlouho, a ještě jsme tam nebyli.“ Monte to odmítl s tím, že si ještě týden musí hlídat klouby, protože ho čeká ještě rodeo u Jerryho. A tak jsem nadhodila: „A co Kounovský kameny? Máme skoro za barákem spoustu možností k výletu, tak proč je nevyužít.“ Monte prohlásil, že už o nich taky četl a rád by se tam podíval. To místo má být magické a jeho magie zajímá.

Slovo dalo slovo a my si naplánovali, že nejpozději v půl jedenácté vyrazíme. Půl jedenáctá nevyšla. Monte ze svého království vylezl až v půl jedné. Dcera mu dala oběd, pak jsme dali kávu, a nakonec po půl druhé vyrazili. Auto jsem zaparkovala ve vsi na parkovišti, u kterého je kamenné bludiště a první informační tabule. Místo jsme si prohlídli a vyrazili ke kamenným řadám. „Ty jo Monte z toho auta ten kopeček nevypadá tak dlouhý.“ K odbočce to bylo asi půl kilometru do kopce. Přiznávám, že když jsme k ní došli, byla jsem ufuněná a když jsem si navíc na ukazateli přečetla, že k řadám je to zhruba 3 kilometry, chtěla jsem to vzdát. Na druhém ukazateli však stálo, že ke kapli svatého Jakuba je to asi 1,5 kilometru stejným směrem. Jo, tak to bych mohla zvládnout a pak se uvidí. Vykročili jsme a po pár metrech došli k soše zvané Otevřená náruč.

Pokračovali jsme dál a došli k další informační tabuli, od které jsme v dáli viděli něco jako pomníček. Cesta k němu vedla mezi poli s obilím. Když jsme k němu dorazili, měla jsem opravdu zvláštní pocit. Nápis na něm HLEDEJ SÁM SEBE měl pro mě tajemný význam. Zněl jako z jiného světa, ovšem jen do doby, než mě napadlo ho obejít. Začala jsem se smát a doporučila manželovi, aby si ho vyfotil i z druhé strany. Mé doslovné sdělení bylo: „Táto vyfoť si to i zezadu, je tam vzkaz přímo pro tebe.“ Nápis zněl UŽ SI SE NAŠEL HLUPÁKU. A bylo po tajemnu. Ale mě proběhlo hlavou, kolik lidí napadne kouknout se dozadu? Kdo z těch lidí, které jsme potkali, si přečetlo i to druhé sdělení? Tato má otázka asi zůstane bez odpovědi. Od tohoto místa to bylo ke kapli už jen kousek. Ale do kopce. A mě neskutečně bolely nohy. Monte vykročil a já chtíc, nechtíc za ním. Pohled na kapli a její okolí byl nádherný. Jen nešlo vejít dovnitř. Od kaple už to k řadám nebylo tak daleko, a tak jsem přemohla sama sebe a rozhodla, že tam dojdeme. Ukazatel hlásal že Pegas je 700 metrů a Gibbon o 700 dál.

Cesta vedla lesem a mně přišlo, že je nekonečná. Ale zároveň mi došlo, že čím víc se blížíme k řadám, tak mě přestávají bolet nohy. Navíc jsem už ani nebyla ufuněná. Když jsme došli ke kameni Pegas, prohlásil Monte: „Mě přestaly bolet kyčle.“ Přiznala jsem, že ani mě už nohy nebolí. Pegas byl první kámen, v první řadě z celkem 15 původních řad. Nyní už je řad jen 14. Z té patnácté se dochoval pouze jediný a ze všech největší Gibbon (nebo Gibon?) Jeho název je mi také záhadou. Na dvou cedulích byla 2 b a na dvou jedno. A další záhada na nás čekala. Najít ten největší kámen, protože na posledním odbočení k němu, už ukazatel jaksi nebyl. Vyrazili jsme tedy poslední řadou, ale kámen na ní nebyl. A tak jsme se vydali zpět k mapě kamenných řad, která byla zhruba uprostřed. „Podívej Monte mám

pravdu, Pegas je támhle, což znamená, že Gibon by měl být tam co jsme byli.“ Monte odvětil, že podle mapy to tak vypadá, nicméně tam není a vydal se zpět. Šla jsem za ním a když jsme došli zpět k Pegasovi, nedalo mi to a prohlásila jsem, že bych ten poslední kámen chtěla najít. A tak jsme opět vyrazili směrem k mapě. Znovu jsem si ověřila, že moje teorie o směru je správná. Jen podle nové mapy (byly tam dvě: stará s 15-ti řadama a nová se 14-ti) měl být poslední kámen v řadě která na nové mapě už nebyla.

A tak jsme šly až k cestě, na které už kameny nebyly. Zde jsme se dali do řeči s lidmi, kteří stejně jako my, onen kámen hledali. Oni však zůstali na hlavní cestě, ale já vyrazila na tu vedlejší a zhruba po dvoustech metrech Monte povídá: „Už ho vidím.“ A skutečně tam byl. „Ty jo Monte my ho fakt našli.“ Měla jsem radost a mohla vykročit zpět k autu. Domů jsem dorazila příjemně unavená, ale hlavně spokojená. Jo a bez gumičky do vlasů. Všimla jsem si že lidé, kteří Gibona najdou, tam nechávají drobnosti. Já u sebe měla jen klíče od auta a ve vlasech gumičku. Stáhla jsem ji a pověsila na strom u kamenu. Už se těším, kam si vyrazíme příště. Zajímavých míst v našem okolí je totiž podle všeho víc.

Tradice věčného řemesla – kamenictví II.

Článek připravil Adam Kadmon
Vlastní autorská tvorba redaktora

(Pozn. red.: autor je absolventem Střední uměleckoprůmyslová škola sochařská a kamenická Hořice)

S postavou kameníka se pojí různé prvky, které v lidové tradici pramení, nejčastěji zmiňovanými je strava a oděv. Se stravou se to má tradičně dobře. Zvláště v dobách, kdy nebývalo zvykem obědovat, kameníci na svůj výkon vždy mysleli. Tak etablovala tradiční kamenická svačina, která se skládá ze silného krajíce chleba se sádlem a cibulí. S kamenickou svačinou se můžeme setkat v různých variantách, ale vždy je velmi výživná a rozhodně se neslučuje s tím, co svačili tehdy ostatní řemeslníci. Vydatná strava je u kameníků vyžadována kvůli fyzické náročnosti práce a také nebezpečí,

pečící, které může zemdlý kameník způsobit sobě i ostatním, a které v těch dobách nezřídka končilo smrtí. Základem práce je tedy dobře najedený kameník. S požadavkem na kvalitní, kalorickou a pestrou stravu také ladí zvyk čepovat v lomu pivo. A nebýval to mok nijak řídký, jako pivali skláři na žízeň, ale pořádné hutné pivo, které ho se kameník nají. Tato tradice už dnes není možná, především pak proto, že fyzickou práci vykonávají stroje a k jejich obsluze je zapotřebí mít čistou hlavu. Tenkrát to ale bývalo jinak a o tíhnutí kameníků k pivu se hovoří i v několika lidových písních. Nakonec v tomto směru bylo nutné tvrdě pracujícím "šutrákům" ledacos odpustit, už za to, jakou nelidskou dřinou se všichni zabývají.

O tom, co všechno dokáže člověk člověku nakonec odpustit, svědčí i další tradiční prvek: takzvaná kamenická uniforma. V dobách, kdy se tradice utvářela, bylo zvykem, že lidé se mezi sebou poznávali podle šatů, tak řezníka od četníka člověk dokázal poznat podle jejich uniformy. Stejně tak i mistra kameníka dokázal člověk poznat, ale spíše proto, že uniformu neměl. Za Kamenickou uniformu platila a dosud platí roztrhaná halena a kamenem zaprášené, rozedrané šatstvo. Šaty totiž při kamenické práci dlouho nevydrží, úzkým fyzickým kontaktem s horninou se tkanina rozdírá a nemá tedy smysl investovat do nějakých uniforem. Pracovní haleny mají v kamenictví prostě příliš nízkou životnost. Ačkoli na odění, kroj a různé prvky ve vzhledu člověka se kamenický kolorit poměrně dost soustředí, mezi obyvatelstvem ale kameníci platí za trhany a vůbec lidi, kteří o vzhled nedbají.

K tomu je předurčuje jejich práce, soustředěná a dlouhá, že dílu podřizují i svůj vzhled a dbají o krásu kamene, místo o krásu vlastního ošacení. Přestože kameníci jsou v obecné lidové tradici pro svůj vzhled často vysmíváni, všem posměváčkům sklapne, když se dozvědí, kolik takový rozedraný kameník vydělává peněz. Samotní kameníci mezi sebou ale uniformy tradičně rozeznávali, i když se v předpisech často liší. Někdy se jedná o klobouk, někdy o knír či vous, ale jeho přítomnosti se v mnohých dílnách rozeznával mistr od učně. Mistři kamenosochařští pak měli často tendenci pracovat v pěkném oděvu, aby dali najevo, že se u práce neumažou (tedy jsou přesní a kvalitní). Různé formy uniformy tedy v řemeslné tradici nalezneme, především se ale jedná o oděv praktický a snadno nahraditelný, který vyhovuje náročné práci s kamenem.

Jak je vidět, i v odívání a stravování mívali kameníci různé výjimky od ostatních lidových řemesel. Vyčítat těmto odchylkám neslušnost nebo přílišnou svébytnost je jistě možné, ale vždy je také možné tyto výtky vyvrátit prostým argumentem: vyžaduje to kamenická práce. Tento požadavek na absolutní podřízení života svému dílu je vlastně to, díky čemu stojí kamenictví tak trochu nad ostatními řemesly. Díky čemu je výlučné a v mnohém se podobá duchovní službě, ovšem se značným fyzickým přesahem. Podobnost mezi kameníky a knězi se může zdát náhodná, ale čím hlouběji se do problematiky ponoříme, tím více pojítek nalezneme. A právě o těchto pojítcích hovoří starý kamenický zvyk, kterému se říkávalo olej (nebo kamenický olej).

Jde o svého druhu rituál zasvěcení do kamenického řemesla, kamenického života. V dobách, kdy se formovala tradice se většina práce odehrávala ručně, a proto se využívalo každé technologické možnosti, jak si práci usnadnit. Kámen se různě poléval a měkčil, nástroje se zase tvrdily. Jedním takovýmto technologickým zvykem, bylo namáčet náradí do rumu nebo jiné lihoviny. Je sporné, zda to má nebo nemá jakýkoli účinek na rychlost sekání, ale kdysi se věřilo, že v práci líh na nástroji pomáhá. Ráno se nalil rum do kýblu a v něm se potom celý den skladovalo náradí. Na konci směny se pak ten rum plný písku, mastnoty a oceli pil sběračkou. Pro nováčky a učně ti bylo jako akt přijímání, kdy jim byla pomazána čelo, jako při korunovaci panovníka, proto se zvyku říkalo olej.

Takových zvyků obyčejů a rituálů se v kamenickém koloritu dá najít opravdu veliké množství. Je až neuvěřitelné, jak pestrý byl tento profesní folklor, a není divu, že některé zvyky se dodnes zachovaly, společně se slangem a pověrami. Jedním z takových zvykových faktů, které platí dodnes je dělení pracovníků na kameníky a knechty (nekameníky, kteří pracují s kamenem). Jak bylo řečeno, kameníkem se člověk musí nejdříve stát, ale to mu nestačí, musí jím také být, a zůstane jím často po celý život, protože dílo je tak náročné a je ho tolik, že kameníka vždy převyšuje. Oproti tomu knecht je dobrý na hrubé práce, neobornou činnost nebo na výpomoc. Kamenem se sice živí, ale svůj život mu nehodlá obětovat, je to pro něj jenom práce. To není o tom, kde kameník přišel ke vzdělání, kde nalapal zkušenosti, ani o tom, že knecht by nemohl být šikovný, dokonce šikovnější než kameník. Rozdíl mezi nimi je v tom, že pro kameníka je jeho práce dílo, vášeň, ne-li svátost. Kdežto pro knechta je to jen práce. Že si kamenictví zachovalo svou tvář i výsostné postavení poznáte z toho, že ani dnes nejsou tito lidé z říše pohádek. Skutečně existují, a i díky nim je kamenické řemeslo stále živé, a kamenické dílo stále krásné.

Typ na výlet spojený s práskání bičem

Obchodní domy

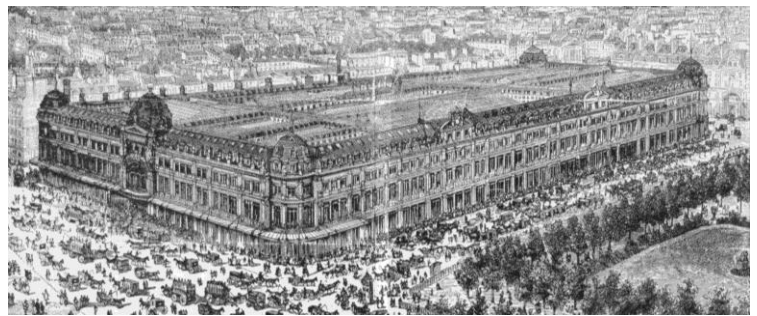
Článek připravila Martin Štulla

Informace čerpány z internetových stránek nasregion.cz

Dnes jsou obchodní centra místem, kde často celé rodiny tráví volné chvíle. Kovové konstrukce a velké množství prodejních jednotek nejsou přímo architektonickými skvosty, jsou ale ryze praktické. Jak ale obchodní domy vypadaly dříve a jaký byl ten první?

První byla Francie

Obchodní domy začaly vznikat v 19. století, kdy došlo k rozvoji průmyslově vyráběného a levnějšího zboží. Za vůbec první moderní obchodní dům je považován francouzský Au Bon Marché v Paříži. Ten už v roce 1852 zavedl moderní principy prodeje, mezi které patřil široký sortiment zboží rozdělený do různých prodejních oddělení, zboží bylo vystaveno i s jasně uvedenými cenami, nechyběla ale ani záruka vrácení peněz, atraktivní prezentace a reklama.

V překladu znamenal Le Bon Marché Dobrý trh. Jako takový byl založen už v roce 1838 bratry Videauovými. O deset let později do podniku vstoupili ještě manželé Boucicautovi jako podílčníci, aby za další čtyři roky získali ve firmě většinu. Obchod s původně jen dvanácti zaměstnanci tak v roce 1852 přeměnili v moderní obchodní dům.

V roce 1869 došlo k dalšímu a největšímu rozšíření prodejních prostor i budovy jako celku. Na projektu se tenkrát podílel dokonce i Gustave Eiffel.

Čechy nezůstaly pozadu

Nejstarším tuzemským obchodním domem je Haasův obchodní dům v Praze Na Příkopě z roku 1871. Meziválečné období je spjato s rozvojem obchodu, v českých podmínkách byl průkopníkem moderních technik zejména Tomáš Baťa se svou firmou. Architekt Ludvík Kysela pro firmu dokonce postavil specializovaný obchodní dům na Václavském náměstí. Moderní obchodní domy v té době ale stavěla i firma Brouk a Babka, jejichž vrcholem byl v roce 1939 obchodní dům Bílá labuť.

Po válce a v období rodícího se socialismu se nezdálo, že by kapitalistické výdobytky jakými byly moderní obchodní domy, měl následovat další rozvoj. A přeci. Pod značkou Prior byly postaveny některé významné architektonické stavby – obchodní domy. Mezi ně patřila například pražská Kotva nebo Máj.

Současný trend je však poněkud odlišný od toho historického. V moderních obchodních domech a centrech totiž operuje několik samostatných prodejních jednotek pod jednou střechou a když se zamyslíme nad velikostmi některých center, zase takový rozdíl mezi těmito objekty a systémem obchodů v historických centrech města zase veliký není. Uvidíme, jaký trend bude pokračovat do budoucna.

V tieni storočného stromu

Článok pripravila Mária Kalincová
Vlastní autorská tvorba redaktorky

Snád' každý ako dieťa miloval rozprávky, najmä tie večer pred spaním, keď už viečka oťaželi, no srdiečko ešte túžilo po napätí a dobrodružstve.

Vráťme sa spolu na chvíľu do detstva, kde je v rozprávkach možné všetko a dobro víťazí nad zlom.

Zavrite oči, nechajte sa unášať na vlne fantázie a prežite spolu so mnou jeden neobyčajný príbeh. Príbeh o tom, ako jeden starý strom zmenil životy mnohým ľuďom.

„Dedko, porozprávaj mi niečo,“ žobronil malý chlapec, upierajúc na starého otca svoje veľké zelené oči. Už ležal v postielke, okúpaný a príjemne unavený po dni plnom hier a zábavy so svojimi novými kamarátmi, s bruškom naplneným vychýrenými lekvárovými buchtami starej mamy, no predsa mu ešte niečo chýbalo k pokojnému spánku. Rozprávka na dobrú noc. Ale nie taká hocijaká, čo mu čítala každý večer mama alebo ocko z rozprávkovej knižky. Takú si už vedel od minulého leta prečítať aj sám. Chcel počuť rozprávku od dedka. Pretože iba on vedel rozprávať tie najlepšie, najvtipnejšie a najneuveriteľnejšie príbehy na svete. Dedkove rozprávanie mu mohol kdekoľvek závidieť.

„A o čom by to malo byť?“ naoko zamyslene sa opýtal stariec a rozhodol sa svojho vnuka trochu potrápiť. „O slepých rytieroch, bojzlivých strašidlách, alebo jednorukých princoch?“

Chlapec sa úprimne zachichotal. „Nie, o tom všetkom si mi už predsa rozprával. Povedz mi niečo iné. Niečo... tajomné a možno aj trochu strašidelné,“ zašepkal v napínavom očakávaní.

„Hm, takže tajomné... Presne o niečom takom by som vedel,“ usmial sa starý otec popod fúzy. Už dlho to chcel vnúčikovi vyrozprávať, no akosi sa nenaskytna vhodná príležitosť. Prikryl chlapca perinou a pohladil ho po kučeravých vláskoch. „Tak teda počúvaj... Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna úplne obyčajná dedina. Žili v nej normálni, obyčajní ľudia, možno trochu poverčivejší, ale inak na nich nebolo nič zvláštne. Na okraji dediny, v malom parčíku za kostolom, stál strom. Možno si teraz povieš, čo tam po strome, veď strom ako strom, no nie je to tak. Nebol to veru hocijaký strom. Svojím vekom a majestátnosťou vynikal spomedzi ostatných stromov a jeho mohutná koruna si za celý svoj život pamätala viac ako najstarší obyvatelia obce. V jeho konároch si stavali hniezda mnohé druhy vtáčikov, svoj domov si v kmeni stromu našiel aj mladý d'ateľ. V jeho tieni hľadali útočisko pred slnkom aj celé generácie ľudí. Široké listy sa v popoludňajšom vánku chveli a nehučne šumeli o osudoch mnohých obyvateľov dediny, neznámych turistov, či tulákov. Deti ten strom milovali. Nebolo predsa nič lepšie ako môcť sa na jar vytratiť von a učiť sa v prírode. Nie raz tam bolo vidno žiakov tamojšej školy, ako v jeho tieni sedeli na deke a spolu s pánom učiteľom o niečom zanietene diskutovali.“

„Aj ja by som sa niekedy chcel učiť vonku v parku,“ povzdychol si chlapec smutne, „ale keď my v meste nemáme na blízku žiadny park ani iné také miesto, kde by sme mohli s pani učiteľkou ísť...“

Starý otec pohladil vnúčika po ruke a pokračoval. „Vždy na jar, keď storočný strom zakvitol drobnými kvietkami, schádzali sa tam zaľúbenci z celej dediny. Prenikavá a omamná vôňa kvetov ich lákala ako včely sladký nektár a bola ako stvorená na rande v prírode. Často si mohol vidieť zaľúbené páriky ako sedia na lavičke alebo na deke pod stromom, objímajú sa a šepkajú si zamilované slová. Pod stromom bolo prosto každému dobre. No raz sa stalo niečo nepochopiteľné. Strom začal z ničoho nič vysychať a hrozilo, že umrie úplne.“

Zelené oči sa rozšírili od prekvapenia. Bolo očividné, že chlapca rozprávanie zaujalo.

„Nikto nevedel, čo presne sa stalo, ale šírili sa rôzne reči o tom, že strom niekto zaklial, že je plný čiernej mágie a každý, kto sa ocitne v jeho blízkosti, sa vystavuje nebezpečenstvu. Všetci sa ho začali strániť a obchádzali ho oblúkom. Báli sa, aby sa kliatba, ktorú naň údajne niekto uvrhol, nepreniesla aj na nich a ich rodiny. Chýr o prekliatom strome sa rozšíril ako lesný požiar aj do okolitých dedín. Len málokto, kto do tej dediny zavítal, mal odvahu sa k nemu priblížiť na vzdialenosť menšiu ako desať metrov. Ľudia radšej obišli celý park, ako by mali prejsť popri tom prekliatom strome. Keď situácia nevyzerala vôbec ružovo, objavil sa v dedine neznámy muž.“

Starý otec sa na chvíľu odmlčal, a keď sa uistil, že chlapec ešte nespí a pozorne hltá každé jedno slovo, rozprával ďalej. „Ľudia boli nervózni, pretože nič o ňom nevedeli. Objavil sa tam sčista-jasna, sám, len s batohom na chrbte. Tým, že ho nepoznali, báli sa ho a veľmi sa s ním nebavili. Všetko neznáme v nich vzbudzovalo strach. No jemu to nevadilo. Bol od prírody samotár a nerád bol stredobodom pozornosti. Usadil sa v opustenom dome hneď pri parku a už o niekoľko dní po príchode do obce ho bolo vidno práve pri tom strome. Pozorne si ho obzeral, prikladal ucho na hrubú kôru, skúmal jeho vetvičky a vysušené kvietky, a to všetko bez jediného slova. Na druhý deň bol v parku zase. Okopával a hnojil pôdu okolo hrubého kmeňa, zrezával a obstrihával konáriky, Je to blázon, hovorili si ľudia, pozorujúci ho z diaľky, krútili hlavami a klopkali si prstom po čele. Snaží sa vyliečiť prekliaty strom? Netrvalo dlho a pre všetkých sa stal nemým čudákom.“

„A potom? Vyliečil ten neznámy muž ten strom?“ prerušil dedkove rozprávanie chlapec a oči mu žiarili nedočkavosťou. „Podarilo sa mu to, však?“

„Podarilo,“ prikývol starý otec s úsmevom. Už nedokázal chlapca dlhšie napínať. „Ale strávil pod tým stromom dlhé týždne, nešťastný, že nevie prísť na to, čo sa deje. Na rozdiel od dedinčanov poverám a bájkam neveril a povedačky o čaroch považoval za rozprávky pre deti. Raz pod tým stromom od únavy a vyčerpania zaspal. Sníval sa mu zvláštny sen. V tom sne ho navštívila víla. Nádherná, plavovlasá, s modrými očami a anjelským hlasom. Milo sa mu prihovorila a vábila ho do svojej náruče. Poď, volala ho, vylieč ten strom a budem tvoja. Ale ako? Smutne sa jej opýtal, veď som už skúsil takmer všetko. Nič nepomohlo, akurát som tým dedinčanom na smiech. Víla sa povzbudivo usmiala a zašepkala: Použi to, v čom je tvoja sila. A zmizla. Keď sa zobudil, neveriacky si pretieral oči a neustále musel premýšľať o slovách víly zo sna. Kládol si otázku, čo tým myslela. V čom je jeho sila? A ako by to mal využiť?“

„A prišiel na to?“ vyhrkol znovu chlapec nedočkavo.

„Prišiel, ale trvalo mu to ďalších pár dní. Nakoniec sa mu to ale podarilo a strom opäť ožil. Najbližšiu jar normálne zakvitol, akoby sa predtým nič nebolo stalo. Ľudia, spočiatku skeptickí voči jeho schopnostiam, začali tento zázrak pripisovať pôsobeniu mágie. Odvtedy sa ho báli ešte väčšmi než doteraz. Veď predsa nebolo možné, aby ten strom vyliečil len tak. Dlhو trvalo, kým pochopili, že v tom neboli žiadne čary, ale láska a viera. Láska k prírode a viera, že to zvládne. Po dlhom čase nakoniec muža medzi seba prijali a naučili sa ho tolerovať.“

Jedného letného večera sa náš hrdina vybral na miestnu zábavu. Spočiatku sa mu tam veľmi nechcelo, ale niečo ho tam nevysvetliteľne tiahlo. A veľmi rýchlo zistil, čo. Anička, najstaršia richtárova dcéra. Vieš, kto je richtár, Andrejko?“

Chlapec pokrútil hlavou. „Kto?“

„Richtár je niečo ako starosta, mal na starosti celú dedinu. No a tento richtár mal dcéru, do ktorej sa náš hrdina zaľúbil na prvý pohľad. Bola to hotová víla. Nie naozajstná, samozrejme. Bola to víla z jeho sna. Na tej tancovačke sa odvážil a požiadal ju o tanec. Anička celá šťastná súhlasila a celý večer

pretancovala už len s ním. Netrvalo dlho a tí dvaja si už sľubovali večnú lásku. Richtárovi síce chvíľku trvalo, kým vzal muža na milosť, predsa len, mal z neho aj po tom čase isté obavy. No napokon s ich svadbou súhlasil.

Ako mnohí pred nimi, aj oni radi trávili svoje zamilované chvíle pod storočným stromom. On si ho oblúbil od začiatku, ako ho po prvý raz uvidel, nielen pre jeho krásu a mohutnosť, ale aj vôňu a príjemný tieň, ktorý poskytoval počas horúcich letných dní. Nie div, že pod ním spolu so svojou Aničkou strávili množstvo času, či už ruka v ruke sami dvaja, alebo neskôr so svojimi piatimi deťmi. Strom sa stal akýmsi symbolom ich lásky. Pod stromom zažili svoje prvé rande, pod stromom ju požiadal o ruku, pod rozkvitnutým stromom sa fotili na svoje svadobné fotografie. Pod strom si sadali počas rodinných prechádzok. Zatiaľ čo sa deti šťastne naháňali okolo hrubého kmeňa a hrali sa na chytačku a naháňačku, oni dvaja ich s láskou pozorovali. Z času na čas si na deke, sediac pod stromom urobili aj piknik.“

„To muselo byť krásne, dedko, také detstvo by sa aj mne páčilo“ zamyslel sa Andrejko. „Ešte šťastie, že môžem chodiť aspoň na prázdniny sem, ku vám. Tu je oveľa krajšie ako u nás v meste, kde máme len zopár stromov a trošku trávy.“

„Raz sa však stalo niečo, čo by nečakali ani v tom najhoršom sne. Muž bol so svojou rodinou pracovne pár dní mimo dediny a keď sa vrátili domov, čakalo ich nemilé prekvapenie. Ten strom tam nebol. Niekoľko dní ho bezohľadne vyťal. Ostal po ňom iba veľký peň. Keď tú spúšť uvideli, srdce im zaplakalo,“ starému otcovi preskočil hlas. Rukou si utrel slzu, ktorá sa pomaly drala von. „Deti sa pustili do obrovského plaču. Trvalo veľmi dlho, kým sa rodičom, rovnako zdrveným a smutným, podarilo utíšiť svoje deti a vysvetliť im, že ten strom už nikdy nevyrastie. Že sa už nevráti. Ocko ho síce pred rokmi zachránil, ale teraz ho nejaký zlý človek zabil a tak je stromček už v stromčekovom nebíčku.“

„To je smutné,“ fňukol chlapec. „Ja som nechcel smutný príbeh.“

„Áno, je to síce smutné, ale život, je, bohužiaľ, taký. V každom prípade, aj keď tam strom už nebol, deti do parku chodili stále. Nezanevrelí naň, práve naopak, s povolením obce vysadili v parku niekoľko nových ihličnatých stromčekov, ako náhradu za ten vyrúbaný. Ako tam tak stromčeky rástli a vietor roznášal semenka, stalo sa, že na pni, ktorý zostal zo storočného stromu, vyrástol nový stromček. Úplne maličký, ale bol tam. Radosť a šťastie v očiach detí stáli za to. A tak sa oň začali starať, chrániť ho ako oko v hlave a keď deti vyrástli, chodili za ním so svojimi deťmi a maličký stromček sa stal väčším a -“

„Dedo!“ zvolal chlapec odrazu, oči rozšírené šokom a nedočkavosťou. Už z pohľadu naňho bolo jasné, že nad niečím úpenlivo premýšľal. „To je... to je ten peň z parku, však?“ zašepkal takmer nečujne. „A ten malý stromček...“

„Áno,“ usmial sa starý otec. „Je to presne ten peň, ktorý som ti ukazoval nedávno.“

„Takže... Ten príbeh... To je všetko pravda, alebo si si to iba vymyslel?“ fascinovane vydýchol.

„Je to pravda, Andrejko. Ten muž z príbehu som ja a tá krásna dievčina je tvoja babka. Prišiel som sem pred mnohými rokmi, prilákaný práve chýrmi o prekliatom strome. Neveril som im a bol som odhodlaný dokázať, že nič ako mágia neexistuje. A neľutujem ani jeden deň, čo som tu prežil, aj keď som to spočiatku vôbec nemal ľahké. Ale stálo to za to. Tvoja babka mi to všetko vynahradila, moja víla,“ opäť sa ponoril do spomienok a zamilovane sa pri tom usmieval.

„Takže tých päť detí... To je ocino, teta Klára, teta Jožka, ujo Peter a ujo Ivan?“

„Presne tak, Andrejko. Sú to oni.“

„To bola tá najkrajšia rozprávka, akú si mi kedy rozprával, ďakujem!“ vykrikoval Andrejko dojatý, posadil sa a silno starého otca objal.

„Ja som rád, že som ti to mohol povedať,“ pošepkal mu starý otec do ucha. Pobožkal ho na čelo a pohladil po líci. „A teraz už spi, lebo nás babka zamorduje, že si ešte hore. Dobrú noc.“

„Dobrú, dedko,“ zívól Andrejko po tom, čo si znovu ľahol. Zavrel oči a krátko na to, ako sa dvere na jeho izbičke zavreli, upadol do ríše snov. Snívalo sa mu o storočnom strome, o šepkaní jeho listov a za spiacimi viečkami sa odohrával jeden krásny príbeh lásky spod storočného stromu. Aj on by chcel raz spoznať takú vílu.

Moje čarodějka 2

Článek připravila Martina Nováková
Vlastní autorská tvorba redaktorky

Kapitola čtvrtá ...když přijde čas...

Už je to skoro rok, co jsme s Karin spolu. Bydlíme u mě v chalupě, Karin se stará o mě a já o ní. Je mi fantasticky. Našel jsem skvělou práci a hlavně, já na ta svá stará kolena začal fakt psát. Píšu si jen tak, když mám volno. O všem, co mě napadá a pak, když mám něco málo hotové, zavolám Karin a svýma čarovnýma očima si to čte. Nebylo tomu jinak ani dnes, když jsem rozepsal takovou divokou povídku o partě lidí, kteří si vymyslí dobrodružný výlet na horu. Ona seděla a četla. Já jí sledoval z křesla. Pil jsem čaj, který mi uvařila, sledoval jí a usmíval se. Jak krásná je, když je začtená, když je zamyšlená. Nejen u toho. Ona je nádherná pořád.

„Neboj se, dopadne to dobře. Ale až zjistíš, co to bylo. Neboj.“ Řekl jsem Karin, když dočetla mou povídku. Tři kamarádi, co chtějí vylézt na Mount Everest a v polovině cesty se objeví problémy. Jeden z nich dostane zprávu, že jeho dcera měla nějakou příhodu a odvezli jí do nemocnice. Viděl jsem, jak jí tečou slzy. Zvedl jsem se, došel k ní a podal jí kapesník. Ona se na mě otočila a koukala těma uplakanýma očima. Jsem šťastný. Ne proto, že pláče, ale proto, že ten příběh to vyvolal. Přesně to, co jsem chtěl. Vyvolat ty krásně bolavé emoce. Karin beze slova odešla a já se vrátil zpět k notebooku, abych pokračoval v psaní. To, co mě nikdy nezajímalo a teď, teď jsem jak posedlý. Karin a psaním příběhů. Karin se zatím uklidnila a pak ke mně přišla,

„Co kdybychom si taky pořídili miminko?“ zeptala se mě tak nenuceně a já úplně ztuhnul. Ne snad strachem, nebo leknutím, ale já si vůbec nepřipouštěl, že k tomu někdy dojde. Koukal jsem na ní a ona měla ve tváři tu zvláštní mateřskou jiskru. Byla připravená a já překvapený. Zvedl jsem se, vzal její ruce do svých a podíval se jí do očí,

„Pro tebe udělám cokoli, vždyť to víš.“ Karin začala opět plakat. Už vím, proč plakala při tom románu. Ona četla o té dceři. Dojalo jí, že je tam někdo, kdo má dítě a ten strach o něj. Její tělo jen cítí, že je i náš čas. Právě teď. Naše láska je čím dál silnější, tak bychom měli být tři. Ano. My budeme mít dítě! Jo!

„Já tě tak miluju Míšo!“ držela mě kolem krku a málem mě přiškrtla, čarodějka moje sladká. No tak jo. A já si nemusím dávat pozor, to je taky dobrý vědět. A budeme tři. Budeme tři. Běží mi to hlavou teď dokola a dokolečka dokola. No tak jo.

Kapitola pátá ...jó, první věta je peklo...

To, že jsem z Prahy utekl do Krkonoš, to byl ten nejlepší nápad. Ten nejlepší odvaz i když jsem z toho měl šílený strach. Strach, že se nechytну, že se dostanu do dluhů, že prostě selžu. Ty šílený představy byly nekonečný. Nakonec to vzalo docela rychlý spád. Jak mě to nakoplo k mému lepšímu já, to je až neuvěřitelný. Už jen to, že jsem to fakt udělal, Karin, která se zjevila v té pravé chvíli a všechno, co se dělo potom, to je přesně ta chvíle, když si řeknete, že je lepší občas riskovat a nepřemýšlet nad

tím, že se něco podělá. Já to nepodělal. Já jsem to zvládl. Já tu teď sedím, píšu a piju čaj od Karin, která právě pobíhá po kuchyni a poslouchá tu svou oblíbenou písničku More Than You Know od Axwella. Ona tancuje okolo plotny a já píšu nesmysly o lásce a o všem, co jsem zažil. Tolik věcí se ve mně probouzelo, hlavně ta jedna, z dětství, kdy jsem šel s kamarády do jednoho lomu, kde byla průzračná voda a já se do ní bál skočit ze skály. Kluci tam skákali pořád a já jen koukal shora dolů a nezvládl to. Nakonec jsem to stejně vždycky oběhl a šel do vody jinudy. Jenže znáte to, pubertáci. Samozřejmě se mi smáli, že jsem srab a bůh ví co ještě. Nakonec jsem ten tlak ostudy nevydržel. Překonal jsem strach, zavřel oči a skočil. Byl to ten největší úlet, ten strach z neznámého, něco, co jsem konečně překonal. Byl jsem mezi kámoši konečně king a jeden z nich. Zapadl jsem do party grázlíků. Ten pocit byl tehdy k nezaplacení. Dnes bych to neudělal, ale určitě z toho vymyslím další skvělý příběh. Nápadů mám tolik, že bych potřeboval, aby je psal ještě někdo za mě. Teď se půjdeme s Karin projít ven, protože je tam nádherně. Máme podzim, tak se musí každý krásný den využít. Každá chvíle, kdy můžeme být spolu.

Pozdě večer jsem zas seděl za svým mahagonovým psacím stolem, na něm notebook a vedle sebe hrnek s horkou čokoládou, kterou nám Karin udělala. Pokračoval jsem v psaní. Zatímco se ona posadila do našeho houpacího křesla, právě vykoupaná, voňavá po kokosovém mýdle a zabalená do deky si četla knihu od Christiny Lauren, já se snažil pokračovat. Jen jsem civěl do monitoru a hypnotizoval kurzor, který na mě nelítostně blikal. Tak to je dobrý, pomyslel jsem si v duchu. Spisovatel, co nemůže přijít na první větu, nadávám si ve své myšlence na tu nejdůležitější větu. Napadal mě příběh, kde by byli kovbojové. Takoví ti pistolníci, co cestují po světě jen s koltem u pasu, sedíc na koni a popíjejí kořalku. Na hlavách nosí klobouky z kůže a žvýkají tabák. Výprava za oceán, kde není vidět na druhý břeh a vesnice, kde lišky dávají dobrou noc. Tam se mi vejde ta příhoda s tím skákáním ze skály. Cesta kolem světa. Myšlenky mi běží hlavou a já si dělám poznámky, abych na nic nezapomněl. Zbraně, pušky se zdobenou rukojetí a mladý pistolník, který se potácí postřelený od protivníka, kterému pistolník pásl za ženou a on se mu chce pomstít. No ty jo, to je mazec. Pistolník a žena, kterou miluje stejně, jako já miluju Karin. Do toho se lehce vžiju a budu fandit pistolníkovi, směji se tomu jen tak pro sebe a ohlédnu se po Karin, která je začtená do své knížky. Ta žena s pistolníkem otěhotní. Jo, to je ono. Jako moje Karin, která už miminko moc chce a já taky. Od chvíle, kdy to vyslovila, na to myslím a úplně to vidím, jak ho drží v náručí. Strašně jí to sluší a já jsem šťastný tatínek.

Kapitola šestá

...můj soused v pomatení myslů...

Další den začal, byla neděle, blížil se konec víkendu a člověk by čekal klid. Já seděl u stolu, sledoval nějaký pořad o autech a snídal rohlík s máslem, když v tom najednou ke mně přiběhla Karin,

„Michale, pojd' se podívat, tos ještě neviděl. Normálně si soused koupil mazlíčka na zahradu. To nebudeš chápat. Pojd', to stojí za to!“ vejskala na mě, a běžela k oknu, rukou na mě mávla a druhou držela odhrnutou záclonou. Zvedl jsem se došel až k ní, stál jí za zády a bradu opřel o to její drobné rameno. Drobné stejně, jako je ona. Moje Karin. Usmíval jsem se a náhle, když jsem svůj zrak otočil na protější zahradu, jsem zůstal s pusou do kořán.

„Ten cvok si koupil dikobraze?“ řekl jsem jen a nezmohl se na cokoliv jiného.

„Jo, Míšo, dikobraz,“ odvětila Karin, smála se jak blázen a hodila na mě pohled, co mluvil za všechno. Stáli jsme tam oba jak dva troubové a jen koukali, jak tam ten soused sedí na bobku a něco na něj dělá. Nedokázali jsme se přestat smát. Drží v ruce nějakou mlsku a zkouší ho přivolat jak psa.

„No to jo. On tě tak bude poslouchat,“ plácnuł jsem do ticha vysmátý z toho, co ten chlápek dělá.

„Jako chápeš to, láska?“ řekla Karin, usmívala se a políbila mě na tvář. Divadlo jak vyšité pro budoucího spisovatele. Zkoušel jsem si promítnout, co by se o tom dalo psát. Dikobraz najednou začal pochodovat a jako kdyby čichal, nebo co to dělal. Zvláštní. Pak se i soused zvedl a pochodoval vedle

něj. Byl to takový prcek, trochu při těle a já si říkal, že si nejspíš něco kompenzuje, zatímco on sledoval, co to zvíře bude dělat. A v tom zase Karin vykřikla.

„Nech ho jít prvního, nech ho, uvidíš, co se stane!“ a smála se, až se skoro zlomila v pase. Dikobraz totiž, když se bojí... No byla to fakt sranda, když soused chodil jak generál po zahradě a dikobraz si stejně dělal co chtěl.

Netušili jsme ani jeden, co si od toho zvířátka sliboval, ale očividně měl radost, že má hodně neobvyklého mazlíčka a my dva trochu nervy, aby jednou ten zadek nevystřčil na nás.

„No to by byl mazec, kdyby vystřelil nějaký ten pichlák do jeho zadku,“ řekl jsem se smíchem na rtech.

„Ale Míšo, vždyť dikobraz ostny nestřílí,“ řekla Karin s klidem. Já to přeci vím, ale kolik lidí to ví taky?

...pokračování příště

Rod nepokojné krve

Proč mě baví zrovna kejklířina

Článek napsala a připravila Katka Hrabáková

V tomhle příspěvku nebudu mluvit jen o kejklířích. Protože tenhle koníček a vlastně teď už i vlastně dá se říci práce, má spojitost ještě s dvěma mými dalšími koníčky a těmi jsou severoameričtí indiáni a koně.

Proč do tohotohle pletu indiány a koně?

Protože, když se zamyslíte, tak v minulosti kejklíře a indiány spojuje hned několik věcí. Jednou z těch spojitostí je ta, že to byli kočovné národy, v jejich životě byla nespoutanost, nezkratnost a svoboda. Indiáni, ačkoliv to spousta lidí neví, se rádi smějí a žertují, nejsou to jen vážní a zamračení lidé, jak si mnoho lidí právě o nich myslí.

Kejklíři jsou veskrz to samé, oni tu byli, jsou a doufám, že ještě dlouho budou (budeme), aby lidem vyvolali úsměv na rtech a dobrou náladu, aby vyvolali radost a veselí tam, kde byl a je smutek. Oba tyto národy byly na pohled lidí chudé, ale opak byl pravdou. Oni měli jeden druhého, pro ně bylo bohatství úsměv, jejich svoboda. Tihle lidé nebyli žádným odpadem společnosti, nebyli to žádní žebráci. Oni byli a jsou důležitou součástí našeho světa. Bez nich by byl ten svět chudší, lidé se pomalu začínají smát a při tom je úsměv pro člověka tak moc důležitý a dokáže i léčit nejen tělo, ale i duši.

Žonglováním se naučíte koordinovat pohyby svého těla, zlepšíte si motoriku a fyzickou. Naučíte se soustředit a vypustit z hlavy veškeré další věci, které vás třeba i trápí. To samé prožívám u koní a s indiány, nemyslíte na zbytečné hlouposti a žijete jen přítomností, tohle všechno je balzám na psychiku. Člověk se u žonglování vyblbne, vybije a vypne. Já už bych bez těchto všech věcí nedokázala žít, jako bez své rodiny. Když vám žonglování půjde, máte možnost tenhle koníček naučit a předat někomu dál.

A tím zajistíte, že se i trochu postaráte o to, že tohle řemeslo ještě nezanikne. Pokud máte dítě, jako právě třeba já, je tu šance, že lásku k žonglování třeba zdědí po vás, ale být to tak samozřejmě nemusí.

A závěrem... Kejklířina je sice dřina, ale rozhodně žonglování za tohle všechno stojí.

Česká nej...

5x a dost? Určitě ne...

Článek připravila Věra Melicharová

Informace čerpány z internetových stránek hrady.cz, postovnasnezka.cz a wikipedia.org

Největší květinové hodiny – Poděbrady

Květinové hodiny pocházejí z roku 1932. Inspirovány byly podobnými hodinami v Žitavě. Hodiny se během své existence příliš neměnily. K zásadní přestavbě došlo až v roce 2006, kdy byla změněna grafická úprava a stroj hodin nahrazen novým. Z počátku byly květinové hodiny doplněny o název měsíce a aktuální letopočet. V době druhé světové války se začalo uvádět na hodinách i aktuální datum, samozřejmě vysázený z květin. Nedílnou součástí poděbradských hodin byl od samého počátku litinový trpaslík, jenž pravidelně odbíjel čas.

Nejvýše položená pošta – Poštovna, Sněžka

Na Sněžce stojí poštovna Anežka. Původní stará poštovna, o níž jsou první zmínky už z roku 1875, fungovala až do obsazení Sudet Německem. Poté fungovala jako kiosek a skladiště. Nová poštovna Anežka byla otevřena v roce 2007 navržena architekty Martinem Rajnišem a Patrikem Hoffmanem.

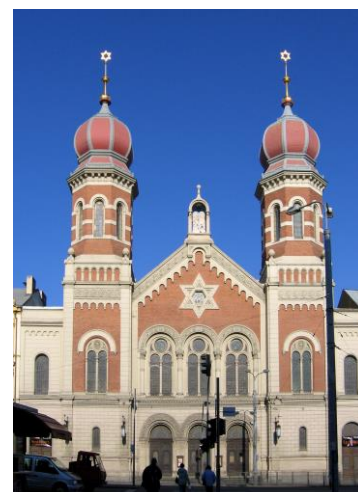
Česká Poštovna na Sněžce je nejvýše umístěnou stavbou v České republice. Uvnitř této unikátní stavby můžete využít listovních služeb a odeslat pohled z nejvyššího místa v ČR. Ve zdejší nabídce najdete originální pohledy i suvenýry. Součástí Poštovny je i občerstvení s nabídkou teplých i studených nápojů, také si můžete vybrat něco malého k snědku. Unikátní vyhlídková terasa na střeše Poštovny nabízí rozhled po Čechách i Polsku.

Nejvyšší radniční věž – Nová radnice, Ostrava

Nová radnice je nejznámější stavbou Ostravy. Jedná se o prvorepublikovou dvoukřídlou budovu s vyhlídkovou věží. Stavěla se v letech 1925 až 1930. Na vyhlídkový ochoz – do výšky 73 metrů (věž měří celkem 86 metrů) - vás pohodlně vyveze výtah. Vedením stavby byl pověřen tehdy mladý začínající architekt Karel Kotas. Na projektu se mj. podílel i známý brněnský architekt Vladimír Fischer. Budova s celkovými náklady 52 miliónů korun byla slavnostně otevřena dne 28. října 1930 u příležitosti státního svátku Československé republiky.

Největší židovská synagoga – Velká synagoga, Plzeň

Velká synagoga se nachází v centru města Plzeň v ulici sady Pětatřicátníků. Jde o největší synagogu v Česku, která je zároveň druhou největší synagogou v Evropě (po budapešťské) a třetí největší na světě po jeruzalémské a budapešťské. V roce 1992 byla prohlášena kulturní památkou České republiky. Velká synagoga je postavena v novorománském slohu s maurskými prvky podle plánů vídeňského architekta Maxe Fleischera, přepracovaných plzeňským stavitelem Emanuelem Klotzem, a její stavba probíhala v letech 1888 až 1892. Jedná se o monumentální stavbu se dvěma 45metrovými věžemi a trojlodní dispozicí. Interiér synagogy je zdoben výmalbou s rostlinnými motivy a součástí jsou též varhany z roku 1890. Ve dvoře synagogy se nachází patrový rabínský dům, postavený v novorománském slohu.

Básničky pro všechny lidičky

Báseň napsala a připravila Kristýna Strnadová

Herci

probudili se v realitě
těžkosti dnešního světa
tanec na ulici v dešti
tichá slova, další věta

tančili do soumraku
kulisy na ně padaly
čekání na zítřek
to oni neznali

na jevišti, v divadle
když světla zhasly
dva ztracení herci
zázrakem se našli

Zastavte čas

zastavte čas
a zrušte hodiny
ať strávíme chvíli
v kruhu rodiny

zastavte čas
tu veličinu nehmotnou
lepší být s rodinou
než trápit se samotou

zastavte čas
ať pauzu si dáme
rodina je nejdůležitější
ze všeho, co máme

Báseň napsala a připravila Jana Koláčková

Jaro

Jaro už je tu,
ptáci zpívají na plotu,
sluníčko nám svítí,
pavouci se houpou v síti.

Květiny začínají kvést,
chladná rána ještě musí snést,
dny jsou delší,
noci zase trochu kratší.

Kvetou bledule a sněženky,
myšky hledají chutné kořínky,
sluníčko všechny láká ven,
občas přírodu schladí deštěm.

Stromy také kvetou,
včelky pro pyl vzlétnou,
už je i trochu teplo,
takové je krásné jaro.

Dva světy

Informace připravily Renáta Linhartová a Elena Charyparová Ježková

Rády bychom Vám představily náš projekt DVA SVĚTY.

Hlavní myšlenkou je vybudovat v Českých Budejovicích Komunitní centrum Dva světy s možností setkávání dvou generací a propojit prostřednictvím vhodných aktivit samostatně žijící seniory a děti, které nemají poblíž vlastní prarodiče, nebo je postrádají úplně.

BABIČKY A DĚDEČKOVÉ MAJÍ ZÁSADNÍ ROLI V ŽIVOTĚ VNOUČAT.

JE TO ZVLÁŠTNÍ POUTO, KTERÉ SE MNOHÝM DĚTEM V DNEŠNÍ DOBĚ NEDOSTÁVÁ A MY JSME SE ROZHODLY TO ZMĚNIT.

BABIČKY A DĚDEČKOVÉ MAJÍ MNOHEM VÍCE RODIČOVSKÝCH ZKUŠENOSTÍ, TRPĚLIVOSTI A NADHLEDU.

VZTAH PRARODIČŮ A VNOUČAT JE JEDINEČNÝ, NECHTE SVÉ DĚTI ZAŽÍT TYTO OKAMŽIKY.

DĚTI SE OD NICH UČÍ DŮLEŽITÉ ŽIVOTNÍ LEKCE A NA ČAS S NIMI VZPOMÍNÁJÍ ČASTO I V DOSPĚLOSTI.

**„KAŽDÉ DÍTĚ MÁ PRÁVO NA SVOU BABIČKU A DĚDEČKA“
... to je hlavní CÍL našeho projektu...**

Vše je úplně na samém začátku, čeká nás spousta měsíců práce, ale jestli vás naše myšlenka zaujala, sledujte stránku DVA SVĚTY, kde vás budeme postupně seznamovat s realizací KOMUNITNÍHO CENTRA zaměřeného především na program:

„NÁHRADNÍ BABIČKA/ DĚDEČEK-NÁHRADNÍ VNOUČATA“

Možná se pouštíme do úplně bláznivého nápadu, ale my mu věříme!

Kdyby každé dítě, které nemá vlastní babičku nebo dědu, mohlo díky našemu projektu zažít jeden jediný den, jaký jsem zažívala já jako malá holka se svou babičkou na Vysočině, má to pro nás smysl.

Tahle doba nám ukázala, jakou cestou chceme jít dál a že se dají dělat věci jinak...že se dá vystoupit z těch zajetých kolejí...

Že se dá zkusit něco o čem člověk snil a jen neměl čas... Nebo odvahu... Nevím, zda bychom to dotáhly do konce, nebýt covidu... A ani se to nedozvíme, protože v životě není žádné „KDYBY“.

A až se nás jednou vnoučata zeptají „Babičko, co jsi dělala, když byl tenkrát covid?“ naše odpověď nebude, že jsme seděly na gauči a čekaly až nás pustí do práce... Naše odpověď bude DVA SVĚTY, a to, jak z bláznivého nápadu vzniklo něco, co nás naplňuje.

Renata a Elen

PS: dlužíme poděkování lidem, kteří s námi sdílí nejen naše nadšení, ale přispívají i spoustou cenných rad a důvěřují nám. Toho si moc vážíme

Další informace na facebook.com/spojdvasvety nebo na emailu spoj@dva-svety.cz

Prokletí pocestného

14. část

Příběh napsal a připravil Jiří Šulc

Filtz pomalu sáhl do kapes pro své mučící nástroje. Sám přitom pozoroval můj výraz, zvědavý na to, jak se při tom pohledu budu tvářit. A pobaveně se zachechtal, když zděšení na mé tváři vystřídal zmatek a nepochopení. Čekal jsem, že takový násilník bude u sebe mít velkou sbírku děsivých kovových nástrojů, určených k bodání a řezání všech částí lidského těla. A místo toho teď držel v ruce jen kus pergamenu.

„Copak? Vypadáš zklamaně.“ řekl a sedl si přede mě do dřepu. „Jak jsem říkal, tohle bude na tvoji lekci pravdomluvy stačit. Když budeš dobrej učeň. Když ne, budu muset použít jinou metodu.“

Zatímco mluvil, vytáhl jednu ze svých dýk, a pergamen nařezal na proužky. Aniž by ze mě spustil oči. „Pokud jsi to teda nerozmysel a neřekneš to, co máš. To bychom mohli zrušit i tuhle lekci.“ pokračoval a zamával mi proužky hadru před obličejem.

Vzpomněl jsem si na příběhy, které jsem slyšel už od malička. V mnohých z nich se stávalo, že se hrdina ocitl v zajetí a čekalo ho mučení. A mohl se tomu vyhnout tím, že zradil své lidi a řekl zloduchům vše, co chtěli slyšet. Ale neudělal to. Kdybych byl takovým hrdinou, mohl bych před všemi těmi bandity hrdě prohlásit, že nikdy nezradím ani za cenu života. Nebo je aspoň hrubě poslal tam, kde slunce nesvítí. Představoval jsem si sám sebe jako hrdinu takového příběhu tak urputně, jak to jen šlo. Možná mi právě to pomohlo se v té chvíli nerovzlykat, jako dítě a nezačít škemrat o milost. Odvážnou větu jsem se sebe nedostal, tak se ode mě Filtz dočkal opět jen mlčení.

Nebo se možná bandita na malé mučení přeci jen těšil a hned po jednom mém nádechu řekl: „Ne? Tak jdeme na to.“

Pak mi bandita postupně zastrčil všechny proužky pergamenu do mezírek mezi prsty na nohou. Zdálo se mi to jako celé hodiny, když jsem ho při té práci sledoval. Přestože jeho svižné ruce a obratné prsty vše zvládly během minuty. Má hlava se snažila pochopit, co to dělá. Jak mě chce mučit kousky pergamenu? A proč mi je dává mezi prsty na nohách? Došlo mi to až, když byl s pergamenem hotov. Pak totiž vytáhl z kapsy další nástroj na mučení. Bylo to křesadlo.

„Ach, vidím, že už jsi uhod, co tě čeká. Ale poslední šanci už jsi před chvílí propás. Lekci už se nevyhneš. No, aspoň si pro příště zapamatuješ, že když ti někdo přidělí roli ve svojí šarádě, máš ji hrát. A bez keců!“

Dvě škrtnutí. Jiskry dopadly přímo na proužek pergamenu u mého praveho palce. Postupně Filtz zapálil i ty ostatní proužky na stejné noze, levou zatím nechal být. Chtěl jsem začít kopat a škubat nohou, abych hořící pergamen uhasil, ale bandité, kteří mi drželi nohy, ještě víc zesílili své sevření. Nemohl jsem dělat nic. Žár jsem cítil na kůži stále silněji. A Filtz se začal ptát. Byly to jen tři otázky. „Takže, kdo tě poslal za fojtem? Proč hostinský, co plánuje? A kdo je ten vandrák?“

Neposlouchal jsem ho. Panikařil jsem. Stále jsem se zoufale snažil hýbat nohou tak, aby hořící proužky pergamenu odpadly. Filtz mi je mezi prsty však zamotal příliš dobře. Spadnou, až shoří. A část, která z mezer mezi prsty vyčuhovala, shořela rychle.

„No tak, odpověď znáš. Kdo tě poslal?“ pobízel mě Filtz.

Když už se oheň blížil k mé kůži, začal být žár nesnesitelný. Začal jsem křičet: „Dost!“ a prosit, ať to uhasí. Ale to nebylo tím, co chtěl můj trýznitel slyšet. Trval na zodpovězení svých otázek.

„Kdo tě poslal!?“ Tentokrát už na mě přímo křičel a já už ucítil dotek plamenů na prstech. Už mockrát v životě jsem se popálil o různé věci, ale to jsem měl aspoň šanci hned ucuknout, aby bolest nebyla horší. Ted' nebylo kam od ní uniknout. Jen jednou zbabělou cestou.

„Horthas! Hostinský Horthas!“ zakřičel jsem. Tím moje malé hrdinství skončilo. Bolestí, křikem a slzami. Vychrlil jsem ze sebe vše, co chtěli bandité slyšet. Rychle a nesrozumitelně, tak moc jsem chtěl, aby ten oheň už přestal pálit.

A náhle skutečně přestal. Pocítil jsem šok, když na mé nohy špláchla studená vlhkost a žár zmizel. Jsem jsem se dokázal soustředit a zaostřit očima plnými slz, viděl jsem před sebou Filtze, jak drží v ruce kožený měch na vodu.

„Dobře. Tak mluvit už umíš.“ řekl spokojeně, ale vzápětí se znovu chopil křesadla. Polil mě hrůzou pot. Stále jsem měl pergamen na levé noze.

„Ale takhle by ti nikdo nerozuměl. Zahraj svojí roli přesvědčivěji. Tak ještě jednou.“

Zapálil proužky pergamenu a znovu se začal ptát. Tentokrát jsem na jeho otázky odpovídal okamžitě. Na jednu po druhé, aby byl spokojený, ale zároveň stále rychle, aby mi plameny opět neolízly prsty. Ze strachu jsem se zadržoval, jak jsem čím dál víc cítil žár, ale Filtze jsem svými odpověďmi uspokojil dříve, než jsem byl opravdu popálen.

„Tak, to by bylo. Už ho pusťte.“ poručil banditům nakonec a opět polil hořící pergamen vodou z měchu. „Přece jenom, musíš bejt ještě schopnej chodit. Puchýře popraskaj, ale to vydržíš. Jsi už velkej kluk.“ řekl a škádlivě mi pocuchal vlasy. Pak si mou tvář ale přitáhl blíž k té své a zlověstně zašeptal:

„Ale uvědom si, že tohle byla jen zkouška. Důležité bude až co a jak řekneš ve vesnici. A tady tě varuju! Jestli si roli nějak upravíš, jestli ti z pusy vyjde třeba jen jedno slovíčko, co se mi nebude líbit, osobně si tě odvezu zpátky sem a zažiješ něco, proti čemu bude tahle lekce jen pohlazení. A nebudeš v tom sám, vezmu sem i nějaký další trhany tam od vás. Slyšel jsem, že hostinskéj má nějaký dcerušky.“

Popálená kůže na pravé noze stále páčila, ale k bolesti se teď přidal i pocit viny. Proklínal jsem se za to, že jsem se nechal zlomit. Že jsem nevydržel ani žár malých plamínek. Mohl bych sice říct pravdu, až mě odvezou do vesnice, ale dokážu to, když vím, co by to způsobilo? Už jsem neplakal bolestí, ale zoufalstvím a beznadějí. Jak se pak budu moct Elle a Arien podívat do očí? Nebo komukoliv z vesnice? Budu muset odejít a pak někde umřít jako opuštěný pes, to bych si zasloužil.

„No, sranda to teda nebyla.“ zabručel Burrta. „Když už mučíš žárem, moh jsi použít aspoň žhavý železo.“

„Závidíš, že jsi ho sám nemož naučit mluvit?“ popíchl ho Filtz. Pak vstal a než mohl hromotluk opět propuknout ve zlost, dodal: „Jen klid, zabralo to, ne? Ted' už ti nic nebrání užít si zbytek noci.“

Burrtaův obličej se rozzářil, avšak ne hezkým úsměvem. Byl to ten pohled řezníka na prase před zabíjačkou, který jsem sám už poznal ten den v hospodě. Myšlenka na to, že nyní si konečně bude moci začít srovnávat účty s Pocestným, mu velmi zvedla náladu. Rozhlédl se po ostatních banditech a zaburácel: „Tak co je? Neslyšeli ste! Jdeme!“

„Nezapomeň na něj.“ připomněl mu Filtz, načež mě chytil za vlasy a zvedl ze země.

„Dindi, drž ho a pořádně!“ nařídil Burrta. Mladý bandita ke mně hned přiskočil, aby svého velitele znovu nerozhněval zdržováním. Chytil konec provazu, kterým jsem měl svázané ruce a poručil mi: „Tak pohyb, ty slimejší! A nevopovažuj se něco zkoušet!“

Jeho výhrůžky nebyly tak přesvědčivé. Mohl za to ranami opuchlý obličej a nejistota v hlase. Ale zatáhnout za provaz uměl. Měl jsem co dělat, abych neklopýtl a nespádl. Nebylo vůbec příjemné se bosýma nohama, které ještě před chvílí byly mučeny žárem ohně, dotknout mokré a studené lesní půdy. Ještě jednou jsem se smutně podíval do míst, kam asi bandité odhodili mé zničené boty.

Na okamžik jsem doufal, že z toho nenastydnu, ale hned jsem se sám pokáral. Myslet na něco takového bylo pěkně hloupé, když jsem ani nemohl vědět, jestli tu noc vůbec přežiji. Kolik dobrých lidí se dožije dalšího rána bylo velkou neznámou.

A tak probíhala už třetí procházka lesem té nešťastné noci. Bez pytle na hlavě jsem měl lepší přehled o tom, kam šlapu, ale každý krok byl nepřijemný. Bandité očividně věděli, kam jdeme, ale chystali se Pocestného přepadnout, proto nesvítili loučemi. Šli doslova rovnou za nosem, vyhýbajíce se černým obrysům stromů, a já šel za nimi, kam mě Dindi táhl.

Netrvalo dlouho, a spatřil jsem mezi stromy světlo. Bandité zpomalovali, až z chůze přešli v plížení. Museli jsme se blížit k táboru Pocestného. Nakonec všichni zlotřilci zastavili a skryli se každý za jeden strom. Na mladého Dindiho strom nezbyl, tak jen lehl na zem a mě strhl s sebou. Rozhlédl jsem se kolem, jak to jen ze země šlo.

Viděl jsem hlavně husté kapradí. Zpoza něj vycházela ne moc silná záře ohně. Kolem stálo mnoho vysokých starých stromů se silnými kmeny. Kdyby byl den, poznal bych i jejich druhy. Pak bandité vyšli kupředu, vedle sebe v rojnici, jako by byli na lovu, a znovu zastavili u tábořiště. Zřejmě usoudili, že utajení už není potřeba.

Zvedl jsem se společně s Dindim, který mě dotáhl až k Burrtovi. Tak jsem si lépe prohlédl okolí. Pocestný si uprostřed kapradí vyšlapal paseku a postavil malé ohniště. Za tábořištěm terén stoupal do mírného kopce, za kterým byl lesní porost ještě hustější. U ohniště ležela brašna s Pocestného majetkem a na ní měl položenou hlavu člověk s kápí na hlavě. Zbytek těla byl pod příkrývkou. Nikdo jiný, než náš dnešní hrdina to být nemohl. Takže ho zastihli ve spánku. Opustily mě poslední zbytečky naděje.

Počkat... kde je luk a meč?

Pokračování příště...

Jeňoule a Lad'oule, malí čarodějové z chaloupky uprostřed lesů

Kouzelná noc čarodějů

Pohádkový příběh napsala Martina Kovářová

V jedné malé chaloupce uprostřed lesů, žili dva malí čarodějové, Jeňoule a Lad'oule.

Ušmudlané nosy, rozčuchané vlasy a spousta pot'ouchlých nápadů. Své čarodějné umění využívali spíše k neplechám, než aby někomu pomáhali či páchali dobré skutky. Vždy když se někdo objevil poblíž jejich domečku, stalo se mu něco zvláštního. Narostly mu oslí uši, sloní chobot, lví hříva, nohy místo rukou či začal třeba kokrhat nebo mu ve vlasech vyrostla muchomůrka. Celé dny se jen tak povalovali v posteli, cpali si pupky borůvkami a vymejšleli co by komu zase provedli.

Jednoho dne venku hrozně pršelo a vypadalo, že se začíná schylovat k bouři. Naši malí čarodějové opět chytali lelky, když v tom udeřil nedaleko jejich chaloupky obrovský blesk, zaburácel hrom až se chaloupka celá otřásla. Jeňoule vyskočil z postele a běžel rovnou ke kamín-

kům na kterých visel kalendář. Vykulil oči, poškrabal se na hlavě „Takovéto počasí bývá přeci jen když se blíží...“ „...kouzelná noc čarodějů...“ skočil mu do toho Lad'oule.

Kouzelná noc čarodějů byla velká událost. Z čarodějnických učedníků se při ní stávali praví čarodějové. Týkalo se to vždy všech učedníků, kteří ten rok dovršili 101 let.

Jeňoule a Lad'oule zmateně pobíhali po chaloupce, lamentovali rukama, neustále koukali do kalendáře, zda se nespletli. Nespletli! 101 jim bylo minulý měsíc, takže čarodějnické zkoušce se letos zkrátka nevyhnou. Jenže jak se za tak krátkou dobu vše naučí? Kdo mohl čekat, že 101 let uplyne tak rychle?? To vše jim běželo hlavou. Vždyť oni všechna kouzla používali doposud jen pro své pobavení a na páchání lotrovin. Takže co teď??? Mocní čarodějové budou od nich očekávat jen ty nejlepší výsledky a oni umí přičarovat jen oslí uši a muchomůrku do vlasů a podobné lumpárny. Například k lektvarům se ještě ani nedostali.

„Co budeme dělat?“ povzdechl si Jeňoule... Lad'oule jen mlčky pokrčil rameny.

Celý den bloudili po chaloupce sem a tam a když usínali hlavou se jim honilo mnoho myšlenek, možná se jim snad i o velké noci zdálo, protože spali dost neklidně.

Druhý den hned po snídani nanosili na stůl všechny lahvičky a kádinky a baňky. Zkrátka vše, v čem by se dal umíchat nějaký lektvar. Zkoušeli různé kombinace, nejen z knihy ale i z paměti. Z chaloupky to nelibě vonělo a ozývaly se různé rány, výkřiky a zvuky. Některé pokusy byly úspěšné, ale moc jich nebylo. Večer celí nešťastní seděli ve svých postýlkách pročetli si knihy kouzel a přemýšleli, jak to všechno dopadne. Přeci jen čarodějnická noc je už za týden a oni toho ještě moc neumějí.

Každý rok to bylo stejné, kouzelná noc čarodějů připadala na 30. dubna. Velcí čarodějové seděli kolem ohně a čarodějničtí učňové jeden po druhém přicházeli splnit zkoušku. Jeňoule a Lad'oule vždy byli schovaní ve křoví a pozorovali, jak vše probíhá a sem tam nějakému učedníkovi jen tak pro svoji zábavu něco přičarovali a pak měli ohromnou legraci z toho, když učedníka čarodějové vyloučili ze zkoušky. Jenže letos to čeká je, a to už se tak zábavné nezdá.

Celý týden pilně seděli nad knihami, dělali lektvary a různé hokusy pokusy a opravdu se dosti snažili. Týden utekl jako voda a už to bylo tu, 30. duben.

Oba malí čarodějové vstali časně ráno, neustále se koukali na hodiny. Čas byl neúprosný.

„Musíme jít...“ povzdechl Jeňoule... „Já vím,“ fňukal Lad'oule. Nedalo se nic dělat.

Nasadili si klobouky, uvázali pláště a šli...

Kouzelná noc čarodějů probíhala vždy v nedalekém lese. Velcí moudří čarodějové už seděli u velikého ohně a povídali si. Když se tam Jeňoule a Lad'oule objevili docela ztichli.

„Vítejte!“ pravil vrchní čaroděj Hrombura. Povstal a všichni čarodějové s ním. Poté se všichni představili a vyzvali naše malé čaroděje ať si vyberou, který z nich složí zkoušku první.

Lad'oule byl o nějaký ten pátek starší, a tak šel první na řadu.

„Pověz nám, jak tvé kouzlení bylo doposud lidem a všem ostatním k užitku.“ Lad'oule zčervenal, věděl že je v koncích. Jeho kouzlení spíše bavilo jeho samého či bylo spíše ke škodě než k užitku.

Čarodějové se tvářili přísně a něco si začali zapisovat do svých notesů. Poté přišly na řadu lektvary. Lektvar neviditelnosti měl sice své mouchy... Zůstaly mu vidět boty, ale čarodějnickou komisi to trošku i pobavilo, což bylo dobré znamení. Ale poté hned zase nasadili vážné výrazy. Lektvar spánku se povedl skvěle, uspal hopkajícího zajíce,

kteřý zvědavě nakukoval z houští. Dále lektvar proměňování a lektvar mládí... Vše na jedničku. „A nyní předstoupíme ke kouzlům samotným,“ řekl Hrombura... Místo kočky proměnil velkého čaroděje v kozu a místo mraků přičaroval duhu. Ale ostatní kouzla zvládl bez chybičky. „Dobrá, posad' se! A nyní nám předved', co umíš ty, Jeňoule,“ kynul Hrombura.

První úkol týkající se dobrých skutků byl stejně neúspěšný jako u jeho kamaráda, jelikož ty neplechy páchali spolu. Dále byli na řadě lektvary. Lektvar neviditelnosti se též nepovedl, Jeňoulovi pro změnu zůstala vidět hlava. Ale bylo vidět, že porota se opět baví, i když se snažili si zachovat vážnou tvář. Když zkoušel lektvar mládí udělal z hlavního čaroděje tisíciletého dědečka. Ostatní lektvary zvládl hravě jako například nápoj lásky, lektvar laskavosti, lektvar moudrosti. Čekala už jen poslední zkouška a to, kouzlení!

Z toho měl Jeňoule trochu strach občas se mu ta slovíčka pletla, ale nakonec obstál až na to, že hlavnímu čaroději místo kytice růží přičaroval kytici bodláků.

Oba čarodějové měli po zkoušce a velká rada se dala do diskuze. Šeptali si, smáli se a i lamentovali, najednou nastalo ticho. Hrombura povstal a pobídnul i ostatní čaroděje, a i dva čarodějnické učedníky.

„Musíte se ještě hodně učit, aby z vás byli velcí čarodějové, v některých kouzlech máte stále nedostatky, ale dnes jste ukázali, že snahu máte, a i když jste nás některými kousky spíše pobavili, než vyrazili zrak.“ Odmlčel se... „Nakonec jste obstáli... s odřenýma ušima, ale obstáli.“

Ani se to nedá popsat, jak velkou měli oba radost, převzali vysvědčení a s velikým díky běželi domů. Pověsili si svá vysvědčení nad postýlky a pomysleli si. Tak z nás už jsou velcí čarodějové. „Tak co budeme zítra provádět,“ popichoval Lad'oule Jeňouleho. „Teď jsou z nás čarodějové, vtípky musí stranou,“ zatvářil se vážně Jeňoule... „Vyjímečněě,“ škemral Lad'oule.

Chaloupkou se nesl velký smích a teď už na kutě, ten pravý život čarodějů, je teprve vlastně čeká. A jak je oba znám, nebude to ledajaké dobrodružství...

Dobrosrdeční koně anebo hravý poníci...

informace připravila Kristýna Žáková

Ale obě tyto kategorie spojuje ušlechtilost, odvaha a hrdost.

Pod jejich kopyty se utvářely nejenom mocné říše, ale především dějiny. Na jejich hřbetu, my lidé, objevujeme svobodu a také křídla, která postrádáme.

Pojďte si spolu s námi představit naše koně koníky a poníky ze Statku Sněhurka: klisna Sindy, valach Hanys Giant, klisna Palpitace, klisna Sněhurka a klisna Suzanne si pro vás připravili program "Chovatel koní" určený nejen pro školky a školy, ale také pro širokou veřejnost.

Pojďte s našimi koníky objevit svět koní a poníků. Zjistit, co mají rádi na zub či jak tráví celý den.

Vážení rodiče, rádi bychom naši nabídku rozšířili o příměstské tábory: pro malé děti (5–9 let) a pro větší děti (10–15 let)

Hlavním tématem příměstského tábora je poznávání nejenom základních potřeb koní a poníků, ale také přírody kolem nás a také okrajově potřeby dalších zvířat, která u nás chováme (kočky, králík či morčat). Děti se seznámí, jak se o zvířátka na statku postarat, naučí se, jak je vyčistit a nakrmit a co vše potřebují ke spokojenému životu. Do programu je samozřejmě zahrnutá i jízda na ponících/koních a také se mohou těšit na doprovodné hry, zábavu, procházky v přírodě, výlet, kejklíře ze spolku Keltoviny, poznávání nových kamarádů a kamarádek a řadu dalších aktivit.

Prosíme, abyste nám napsali, zda byste měli o takové tábory (přímo v ČB) zájem a zda by Vaše děti více zajímal "Chovatel koní" nebo "Malý farmář." Budeme se těšit na Vaše odpovědi a případné dotazy rádi zodpovíme.

Bylinky, nejen pro naše babičky

Bylinky pro všechny

Článek připravila Lucie Volková

Informace čerpány z internetových stránek bylinkyprovsechny.cz, Bylinný receptář – Dr. med. Fritz Geiger, Bylinky pro ženy – Heide Fischer a Zdraví z boží lékárny, Léčivé rostliny z boží zahrady – Maria Treben

Nastalo pro nás dlouho očekávané probouzející se období. Období, kdy je třeba nechat být to, co bylo a soustředit se na nový směr a začátky. Rozkvět v přírodě, znamená pro mě rozkvět i v osobním životě. Zasázíme nová semínka, ze kterých s dávkou trpělivosti a laskavosti, vyrostou nová existence. Přišla doba očisty těla, duše i mysli. Užijte si radost v překrásném jaru a vnímejte sílu, kterou nám příroda přináší.

Kopřiva dvoudomá, kopřiva žahavka

O kopřivě jsem se v seriálu již zmiňovala, avšak jeden odstavec o této všeléčivce je tak málo, že ji musím zmínit znovu. Kopřiva je také jedna z prvních rostoucích bylinek po zimním období. Kopřiva je celá léčivá, od oddenku přes stonky a listy až po květy. Kopřiva je naše nejlepší léčivá rostlinka na pročistění krve a krvetvorbu. Má dobrý vliv i na slinivku břišní, proto se kopřivou snižuje i obsah cukru v krvi. Léčí i nemoci a záněty močových cest a chorobné zadržování (zástava) močení. Protože současně vyvolává dobrý průběh stolice, je velmi vhodná na jarní kúry. Působí antirevmaticky, pomáhá proti dně. Pomáhá uvádět do rovnováhy hormony – při vynechávání a nepravidelnosti menstruace. Podporuje tvorbu mateřského mléka. Zlepšuje kvalitu vlasů a odstraňuje lupy.

Kopřivová voda na mastné vlasy a proti lupům:

Máčejte 50 g sušených kopřivových listů dva týdny v alkoholu ve sklenici se šroubovacím víčkem. Přecedte a nalijte do lahve s uzávěrem, který omezuje průtok. Po umytí vlasů si kopřivovou vodu vmasírujte do pokožky na hlavě, dezinfikuje ji a lehce vysušuje. Obsah alkoholu lze popřípadě snížit přidáním destilované vody. Kopřivová voda podporuje růst vlasů a posiluje je.

Kopřivový peeling pro jemná záda:

Především v zimě mívá mnoho lidí na omak nerovnou a drsnou kůži na zádech. Důvodem jsou ucpané póry, nebo dokonce akné, kůže je totiž také vylučovacím orgánem. Čas od času ji vyčistit a zbavit zátěže nemá jen kosmetické výhody, Jemná záda vám bude partner mnohem raději hladit. Požádejte druhou osobu, aby vás namasírovala, anebo tuto službu nabídněte svému nejmilejšímu či své nejmilejší.

Smíchejte kopřivové listy s dostatečným množstvím olivového oleje. Položte na zem vhodnou podložku nebo najděte místo, kde nevadí, že nacákáte a nadrobíte, a kopřivovou směsí ošetřete záda. Lidé bývají různě citliví, a proto je třeba dát zřetelně najevo, zda se má postupovat jemně, nebo přitlačit. Kůže zčervená, ale nesmí poranit, buďte tedy opatrní. Po masáži se odstraní zbytky směsi tamponem, z prádla vypadají jemné kousky samy. Nad výsledkem budete žasnout.

Plícník lékařský

Jarní rostlinka, která hýří paletou všech odstínů růžové a fialové. Roste hustě a v čistých porostech v lesích. Jak název napovídá pomáhá s chorobami související s plícemi a s ostatními dýchacími orgány. Od zápalu plic a průdušek, po astma, kašel, vykašlávání krve, zahlenění plic a tak dále. Bylinka jako dělaná pro kuřáky.

Čajová směs proti různým chorobám plic:

- květ (list) plícníku 5 dílů
- list podbělu 5 dílů
- nať přesličky 4 díly
- nať truskavce 4 díly
- list jitrocele 3 díly

Dvě lžice směsi zalijeme půllitrem vroucí vody a necháme přikryté asi 15 minut vylouhovat. Čaj přecedíme a pijeme třikrát denně po třetině množství.

Čajová směs jako doplňková léčba u tuberkulózy:

- smil písečný 5 gramů
- podběl 10 gramů
- lékořicový kořen 10 gramů
- konopička 17,5 gramů
- truskavec 17,5 gramů
- plícník lékařský 20 gramů
- přeslička rolní 20 gramů

Všechny složky čaje smícháme v uvedeném poměru. Přidáme jednu čajovou lžičku této směsi do šálku vody. Necháme vařit 5-10 minut a poté scedíme. Během dne vypijeme ½ l teplého čaje.

Kokoška pastuší tobolka

Najdeme ji na nedobře obdělaných záhonech se zelím, v brambořišti, na úhořech, u cest a na rumovištích, též mezi kameny. Z dlouhého kolíkovitého oddenku vyrůstá růžice přizemních listů, podobných listům pampelišky. Kokoška se sbírá na jaře, tehdy má svěží zelenou barvu. Nadměrné užívání čaje může nepříznivým způsobem zasáhnout paměť. Proto se doporučuje užívat ji zevně, formou esence.

Kokoška zastavuje krvácení, například z nosu, žaludku, střev i při nepravdělném krvácení dělohy. Když se nedá zastavit krvácení ran, tu až překvapivě pomáhá nálev z kokošky. Při silném menstruačním krvácení se doporučuje pít 8 až 10 dní před začátkem periody dva šálky čaje denně, na šálek stačí jedna vrchovatá kávová lžička. Tento čaj také reguluje periodu v době puberty. Stejně jako jmelí, tak i pastuší tobolka léčí krvácení z dělohy. Tonizuje dělohu, zužuje až uzavírá cévy a tím staví krvácení, působí baktericidně, podněcuje děložní stahy, podporuje po porodu návrat dělohy do původního stavu. Zvyšuje střevní peristaltiku a působí lehce projímavě. Upravuje krevní tlak a posiluje srdce, podporuje vylučování škodlivin a tím působí proti dně.

Čaj pro vrácení dělohy do původního stavu po porodech

- nať kokošky pastuší tobolky
- nať kontryhelu obecného
- nať přesličky rolní
- nať sedmikrásky obecné
- list meduňky lékařské

Čaj z uvedených bylin, smíchaných ve stejném poměru, zlepšuje léčení ran a krvetvorbu, tiší krvácení a stahuje tkáň. Bezprostředně po vypití čaje může mírně zesílit výtok v šestinedělí. Neznepokojujte se tím, je to žádoucí a urychluje se tím hojení dělohy. Chcete-li zároveň udělat něco dobrého pro zažívání a tvorbu mléka, přimíchejte do směsi ještě jeden díl fenyklu.

Fialka – violka, maceška

Violka vonná je nejlepší, čím jsou květy tmavěji fialové a čím silnější je jejich vůně, tím je bylina lepší a určitě spolehlivější. Využívá se především k tišení a zastavování kašle, v čemž patří mezi nejlepší rostliny vůbec. Violka léčí astma, uvolňuje a rozpouští hleny, uklidňuje dýchací orgány a pomáhá při chrapotu. Na všechna tato onemocnění, ale i při chřipce a silném nachlazení pijeme teplý violkový čaj oslazený medem. Velmi dobře působí hlavně na děti a starší lidi, menším dětem můžeme připravit místo čaje výluh v mléku.

Bylinka také detoxikuje, čistí krev a pomáhá při kožních chorobách. Blahodárně působí v podobě tinktury na dnu, revmatismus a zánět svalstva. Kořen violky se někdy podává k zvykání dětem, jimž se prořezávají zoubky, neměl by se však podávat často.

Čajová směs na kašel (bronchitis):

- podbělový list 20 gramů
- plícník lékařský 20 gramů
- jitrocel kopinatý 20 gramů
- lékořicový kořen 20 gramů
- violka vonná 20 gramů

Tři čajové lžičky této čajové směsi přidáme do tří šálků vody. Necháme vařit 5-10 minut a poté scedíme. V průběhu dne vypijeme 3 šálky teplého čaje.

Podběl lékařský

Lidový název lopušice, koňské kopyto, líčko mateří. Antičtí lékaři využívali léčivé schopnosti podběle při léčení kašle a plicních onemocnění. Sušené listy podběle se používaly i jako fajfkový tabák. Včely a hmyz na nich nacházejí svou první potravu. Květy uvolňují hleny a mají protizánětlivé účinky, zejména při zánětu průdušek, kataru hrtanu a hrdla, astmatu, při zápalch pohrudnice, dokonce i při začínající tuberkulóze plic. Při zdlouhavém kašli a trýznivém chrapotu by se měl častěji pít během dne horký čaj z podbělu oslazený medem.

Čajová směs na úporný kašel

- podběl 20 gramů
- plícník lékařský 20 gramů
- přeslička rolní 20 gramů

Směs smícháme a přidáme jednu čajovou lžičku do šálku vody. Vaříme 5-10 minut a poté scedíme. Denně vypijeme 3 šálky teplého čaje.

Spolupracující organizace

ROZHOVOR

Jana a Michele Roselli

Článek napsala a připravila Pavla Štullová

Jana Roselli se narodila v roce 1984 na Jižní Moravě. Od roku 2004 působí trvale v Českých Budějovicích. Maluje energetické obrazy za pomoci andělské energie akrylovými barvami na plátno. Andělské obrazy našly svá místa v mnohých zemích světa (Belgie, Švýcarsko, Španělsko, Amerika, Hawaii atd.), kde šíří světlo a pozitivní energii. Vystavuje obrazy po celé České republice a účastní se mnoha ezoterických festivalů.

Co jsem se dočetla na Tvých stránkách, a znám Tvou práci, tvoříš v momentě, kdy dostaneš ten správný „impuls“ a víš, že právě takovýto obraz (hrneček, nákrčník, ...) je ten pravý pro „zájemce“. Je tomu tak?

Ano, maluji, když mi přijde inspirace. Musím mít klid, pohodu a čistotu energie kolem sebe. Maluji to, co ke mně přijde a co „chce na svět“. Anebo maluji obrázky a hrnečky na míru, přímo pro určitého člověka. A i na tuto tvorbu musí být správná konstelace.

Tvoříš raději věci na konkrétní objednávku, například osobní obrazy, nebo to raději necháváš na pocitech, co máš zrovna tu správnou náladu dělat (malovat obrazy, látky, keramiku, nebo šít)?

Nemůžu říct, co bych dělala radši. Ale je třeba řídit se heslem, všeho s mírou. Protože je třeba s energií dobře hospodařit. Nejde ani tak o mou náladu, jako spíš o to, co teď ke mně přichází. Když to shrnu, vše se děje v pravý čas. A tak vím, že pokud dnes mne láká tvorba obrázku jen tak, je to on co bude pomáhat a je správný čas pro jeho cestu sem k nám. A stejně je to s obrazy na míru.

V dnešní době je té pozitivní energie potřeba víc než dost. Kde dobíjíš tu svou?

V této době je třeba opravdu hodně často dobíjet své baterky. Já děkuji denně za možnost žít v přírodě v naprosté blízkosti lesa. Protože ten je darem největším. Já mou energii dobíjím právě v přírodě, nebo při jakékoli společné činnosti s dětmi, manželem a naší psí slečnou.

Slyšela jsem, že jste s Michele „spojili“ své umělecké aktivity v nový projekt. Poviš nám o něm něco, nebo to necháme na Michelovi?

Ano ano, spojili jsme znovu svoje síly. A tak už není naše společná tvorba jen když na obrazy umísťuji dřeva připravená od manžela. Ale nyní připravuji já obrázky pro něj, které si umístí do své tvorby on. A více poví sám. Každopádně děkuji za možnost společného tvoření.

Michele Roselli se narodil v roce 1975 a je rozeným Jihočechem s italskými kořeny. Protože od nepaměti ho dřevo, stromy a celkově příroda obohacuje a naplňuje, vidí a cítí ze dřeva ten užitek, tu energii, která se nedá slovy popsat, a tak tvoří, abych tu energii mohl šířit dál :)

A prvním impulsem pro něj byla výroba píšťalky od jeho dědečka, který s nožikem uměl moc hezky zacházet. Myšlenka v dětství byla zakořeněna a on v dospělosti hledal možné zpestření svého volného času... A tak přišlo řezbářství, výroba všeho možného ze dřeva. Ale nejvíce ho bavilo vyrábět šperky. Bylo to takové pohnutí mysli, malé věci, co mohou lidé nosit každý den, vnímat energii a nechat se třeba i vést.

Micheli, jaké korálky děláš nejrady? Čistě dřevěné, s různými dalšími materiály, nebo nějaké na konkrétní přání? Je nějaký korálek, co Ti dal nejvíce „zabrat“?

No tohle je hodně těžká otázka, není to úplně vždy stejné a záleží vždy na okolnostech a na náladě, když jdu tvořit. Ale vyloženě miluji práci s voňavým dřevem, a to je pro mě Šeřík anebo Ironwood. Při té vůni mám pocit naprostého uvolnění. Ale jinak dělám rád s každým dřevem a baví mě i vymýšlet různé kombinace – pryskyřice, mechy, květiny, minerály anebo kovy. Zabrat mi dávají korálky, které jsou z velmi tvrdého dřeva :)

Kde vybíráš dřevo na své výrobky? Chodíš po lese a hledáš ten pravý „kmen“?

Dřevo nejvíce nakupuji od kamaráda nožíře, který má i různé zbytky anebo dřevo, které běžně nikde nekoupím. Také vždy znám původ dřeva a mám i informaci, že toto dřevo nepatřilo k hromadnému kácení. To je pro mě velmi důležité, protože se věnuji i energii dřeva a tam by to moc nerezonovalo s tím co do korálků vkládám. Ale samozřejmě, že dřevo mám i ze svých zdrojů, z toulek po lese anebo od známých, když třeba prořezávají sad.

Propojuješ dřevo i s různými jinými materiály, jsou pak jedinečné. Jak Tvé nápady vznikají? Vidíš např. odřezky z pastelek a máš chuť zkusit to propojit se dřevem?

Všechny moje nápady se dějí tak nějak sami, hlavně když jsem na procházce s naší fenkou. Všímám si různých detailů kolem sebe a pak se mi ukazují nápady sami. Ale někdy od nápadu k realizaci vede dlouhá cesta. Někdy se to nepovede napoprvé, ale jsem vytrvalý a snažím se ten nápad dovést až do zdárného konce. Zatím jsem mé nápady vždy všechny zrealizoval.

Co bys řekl ke spolupráci s Janou na korálcích? Koho z vás napadlo spojit vaše jedinečné umění v jeden produkt?

Tak s manželkou jsme naší práci spojili už kdysi dávno. Já jsem vyráběl dřevěné přívěšky na krk a napadlo mě to propojit s jejími obrázky. A když jsem jednou našel její malé vystřihané kolečko s jejími obrázky, tak jsem si řekl, že bych mohl zkusit je zakomponovat i do korálků.

No, a to se myslím povedlo a obrázky tak mají velký úspěch a hodně jich děláme na zakázku.

ZOMBÍK

píše a kreslí: Ondřej Frencl

MOJE SNOUBENKA MI DNEŠKA NENÁPADNĚ NAZNAČILA, ŽE BYCH MOHL JÍST ZDRAVĚJI...

ZHUBNOUT PÁR KILO A DOKONCE MI DOPORUČILA DIETU

MOC RÁD BYCH JÍ POSLECHNUL, JENŽE NEVÍM JAK JÍ ŘÍCT, ŽE JSEM JEDNOU MĚL TAKOVÝ HLAD...

ŽE JSEM SNĚDL SVŮJ VLASTNÍ **ŽALUDEK...**

04

JEŠTĚ ZAŽIVA JSEM MĚL HODNĚ RÁD HOKEJ...

ALE POSLEDNÍ DOBOU UŽ MĚ PŘÍLIŠ MOC NEBERE...

NEVÍM ČÍM TO JE, MOŽNÁ JSEM ZTRATIL TEN SPRÁVNÝ ZÁPÁL, ALE SPÍŠ JE TO TÍM...

ŽE PŘIMRZÁM **K LEDU!**

05

JEDNA Z DOBRÝCH VĚCÍ NA TOM, ŽE JSEM ZOMBÍK JE ŽE NEMUSÍM VŮBEC SPÁT

MŮŽU SE KLIDNĚ TOULAT CELOU NOC A CELÝ DEN

PROBLÉM, ALE NASTANE KDYŽ ZABLOUDÍM DO MÍST...

KDE PRODÁVAJÍ **VIDLE!**

06

Internetový časopis KELTOVINY vydává spolek KELTOVINY z Českých Budějovice.

Redakční rada a dopisovatelé:

Martin Štulla, Pavla Štullová, Věra Melicharová, Jaroslav Kráčmera, Jindřich Zobl, Martina Nováková, Vítek Procházka, Kristýna Strnadová, Monika Procházková, Marie Ondová, Gabriela Monte, Mária Kalincová, Lucie Volková, Martina Kovářová, Kamila Prášková, Jurgen Lednický, Katka Hrabáková, Adam Kadmon, Ondřej Frencl, Dagmar Wilčková, Renáta Waldmann, Lucie Volková, Jana Koláčková, Veronika Šmídová, ...

Použité fotografie a ostatní obrazový materiál:

*Titulní strana: fotoarchiv Dívčí kámen; poslední strana: Martin Štulla
Ostatní fotografie jsou přímo se jménem autora v textu*

Uzávěrka dalšího čísla 15. června, příští vydání časopisu 27. června